

DKP 100 ÅR

Kub III

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 3 • AUGUST 2019

Læs inde i bladet:
Program for 100-årsjubilæet side 3
Nyt fra Syrien side 23

DKP 100 år

Casa Latinoamericana, Høffdingsvej 10, 2500 Valby

Program:

Lørdag 9. november

- Kl. 11-12 Start på landspartikonference: åbning ved formand Hedin og Oktoberkoret, konstituering.
Kl. 12-13 Frokost
Kl. 13-14:30 Landspartikonference, fortsat
Kl. 14:30-15 »DKP og besættelsen« Tale ved Jørgen Tved efterfulgt af fællessang: Kringsatt av fiender.
Kl. 15-16:30 Landspartikonference, fortsat
Kl. 16.30-17 »DKP og EU-modstanden« Tale ved Jens-Peter Bonde. Arne Würgler synger et par EU-sange.
Kl. 17-18:30 Landspartikonference, fortsat
Kl. 19-20 Festmiddag
Pause
Kl. 20 Jubilæumsfest åbnes
Kl. 20:15 »International solidaritet – kommunisternes DNA.« Tale ved Sven-Erik Simonsen, formand for Dansk-Cubansk Forening
Kl. 20:45-21.15 »DKP og kampen mod fascismen« Tale ved Anton Nielsen.
Kl. 21:30-23 Musikalsk underholdning ved Peter Abrahamsen og Evergreeners, der synger røde sange.
Kl. 23 Afslutning og oprydning.

Søndag 10/11-19

- Kl. 9-13 Landspartikonference, afslutning. Internationale.
Pause
Kl. 13-14: Frokost
Kl. 14-17: Uddeling af Gelsted-Kirk-Scherfig priser.

Der vælges delegerede til landspartik Conferencen, men derudover er der adgang for partimedlemmer og særligt indbudte. Til festmiddag og jubilæumsfest forventes der at blive offentlig adgang mod entré. Til prisuddelingen er der offentlig og gratis adgang. Ændringer i disse vilkår kan forekomme.

Læs mere om Danmarks Kommunistiske Parti i 100 år på side 14-15!

Med international arbejdsbrigade til Cuba i 1960

Forsættelse af beretningen fra den første arbejdsbrigade. Fotos ved forfatteren.

Af John Christoffersen

Deltagerne i den Internationale arbejdsbrigade havde fået udlivet arbejdsuniformer, det vil sige en lys blå skjorte, et par mørke blå bukser med to store lommer og et par store, sorte støvler, der skulle snøres oppe omkring anklerne.

Efter dagene i Havana gik turen 900 km i tog tværs gennem Cuba til skolebyggeriet Camilo Cienfuegos i provinsen Oriente, som ligger i Caney, for foden af den kendte bjergkæde Sierra Maestra.

Selv om alle vinduer i toget stod åbne, var det uudholdeligt varm. Mere end 200 unge brigadister var vi stoppet sammen på kurvesæder i samme togstamme. Men den trange plads til trods var humøret højt. Den ene internationale sang afløste den anden. Og på forskellige sprog gjaldede sangene ud i tropenatten og blandede sig af og til med en svag torden. Kun når lynene lyste op, kunne man skimte landskabet, de høje stolte palmer, de svømmende rismarker og de træklædte bjerge. På Cuba skifter det mellem lys og mørke, næsten som om der blev tændt og slukket på en kontakt. Klokken ca. fem morgen skinnede solen og varmede som en kakkellovn. På de små stationer, hvor vi standsede under togets vej til Oriente, gik drenge i 10-årsalderen og solgte appelsiner og lunken kaffe. »Naranja, naranja, café, café!« lød deres friske drengeråb. Stationsbygningerne i de små landsbyer var et mindre træhus med en meter bredt halvtag, støttet af lodrette stolper, og indenfor med blik eller palmeblade som tag. Uden for stationsbygningen sad cubanske mænd og kvinder. Måske ventede de på tog, måske var det bare et samlingspunkt. Ved siden af bygningen på en af stationerne sad en mand som en anden cowboy på sin hest med venstre hånd på tømme og højre hånd i bæltet. Med en stråhat på hovedet, en stor cigar i munden og en kæmpe *gun* i bæltet. På perronen befandt der sig også nogle unge piger klædt i meget farverige kjoler – kjoler så stramme, at de fremhævede strutmarkerne og en lille nydelig halvkugle til bagparti. De fleste var mørke eller mulatter og havde langt sort hår, som hang halvt

ned på deres skuldre. For at beskytte sig mod den stærke sol bar de små paraplyer, ligeledes i stærke farver.

Kl. ca. 7, næste dag, nåede vi byen Yara, hvorfra vi, på ladet af 6 lastbiler, skulle transporteres til lejren. Lejren var et påbegyndt skolebyggeri.

I denne del af landet havde det regnet, og jorden var fuldstændig opløst, så vore støvler sank ned i muddret. I lastbilerne, der transporterede os, lå flere centimeter vand.

Vi fik læsset kufferter og pakker på bilerne og sprang selv op på ladet. Seks lastbiler med brigadister var nu på vej til bestemmelsesstedet. Det småregnede stadig, og tordenen var taget til. Bilernes dæk fedtede i muddret, og vandsprøjt fra dækkene stod ud til alle sider.

Da vi nåede frem til Caney, var der tændt lys i de af skolens bygninger der var færdigbygget. Bygningen, vi skulle indlogeres i, var endnu ikke helt færdigt. Træværket var endnu ikke malet, gulvene ikke færdigbehandlet og vaskekummerne ikke opsat. Vore senge var en firkantet ramme, hvorpå der var slået fire ben og spændt et hønsenet; derpå var lagt en madras betrukket med et hvidt lagen. Et tæppe var lagt som dyne, men da det blev for varmt, byttede vi om og brugte tæppet som underlag og lagnet som dyne.

Næste dags morgen blev vi vækket klokken 7. Hele formiddagen gik med morgenmad og med at finde os til rette. Det havde ikke regnet hele natten, og jorden var nu hård som sten.

Efter middagsmaden blev vi igen læsset på lastbilerne og kørt ud til et højdedrag 5 km fra skolebyggeriet. Her fik vi mulighed for at se et af de første kooperative boligbyggerier i Oriente. 50 cementstøbte etplanshuse med hvert sit lille areal til have. Staten havde givet 50 fattige familier, som før boede i

hytter lavet af bambus, palmeblade og bark fra palmestammer, materialer og penge til selv at kunne bygge sig disse huse. Når et hus var færdigt, hjalp den lykkelige ejer af en nyt hus de andre nybyggere med at få tag over hovedet. Fattige familier skulle ikke betale leje af boligen. I forbindelse med den gamle boligmasse havde den revolutionære regering ved lov sikret, at lejen i boligen i det ganske land blev nedsat med 50%. Til gengæld måtte man ikke sælge sin bolig, men godt bytte den med en anden til en for familien mere tidssvarende bolig.

Den 14. august om morgenen fik vi udleveret et stykke plastik, et stykke lærred, et tæppe og to stykker tov. Vi skulle på tur op og besøge en militær træningslejr, som befandt sig i bjergene Sierra Maestra. Plastikken skulle bruges til at beskytte os mod regn, hvis det blev regnvejr. Lærred og tov skulle bruges til hængekøjer ved overnatning i den militære lejr, som var målet for vores besøg. Vi hoppede igen på lastbilerne og blev kørt gennem et stejlt og bjergrigt terræn. Solen bagte, og sveden drev ned ad vore kroppe. Lastbilerne slæbte sig op ad de stejle bjergveje og bremsede hårdt for at holde igen, når det gik nedad. Efter ca. fire timers kørsel nåede vi så langt, som det var muligt at køre med bilerne. Stedet var en stor militærlejr, hvor vi skulle holde pause, for denne lejr var ikke den, som var vort endelige mål. Vi var ankommet til denne lejr til deres spisetid. Lejrens soldater stod i en lang række med spisebakker af blik, som havde fordybninger til maden, og med ske og krus i hænderne.

Efter at vi var blevet bispist, fortsatte vi til fods op ad stejle bjergveje. Undervejs kom vi forbi enliggende hytter, hvor der boede familier, nogle af dem med mindre børn. Et sted var der en frisørsalon under åben himmel. Når vi kom til et sted på vejen, hvor der boede mennesker, fik vi læsket ganen med et krus vand. Det var nu midt på dagen, og solen var hård, og det gik opad og opad. Jo højere vi kom op, desto flere og længere pauser blev der holdt ved hvert hus, ved hver kilde, vi traf på vejen. På de smalle og stejle bjergveje traf vi af og til en mand på hesteryg og trækkende med fire til fem belæssede muldyr, der transporterede fødevarer og drikke op til folk, som boede i bjergene. Flere af disse bjergboer havde deres lille bod, hvor de solgte kaffe, Coca Cola, kiks og frugt.

Efter nogle timer traven stødte vi på en bjergbondes palmebladshytte; bonden sat i dørråbningen med en bog. Inde i hytten slumrede hans hustru og to mindre børn. Omkring hytten gik

en mager gris og snøftede. Bonden bød os på vand at drikke og fortalte, at den bog, han sad og læste i, havde han lånt af sin lærer, en frivillig ung studerende, som hjalp ham med at lære at læse. Inden revolutionen var han, som de fleste andre i provinser som Oriente, analfabet.

Undervejs kom vi forbi historiske steder, hvor rebellerne havde holdt til under deres ophold i bjergene – steder hvor de revolutionære ledere Fidel, Raúl, Che og Camilo havde haft hovedkvarter og hvorfra de sendte deres opråb til det cubanske folk over »Radio Rebelde«.

Når man bevæger sig i Sierra Maestras bjerge, er det ikke svært at forestille sig de problemer, Batista's soldater havde mod guerillaer, som kendte hver en sti, hvert et vandløb og hvert et skjulested. En fjende, som ingen steder er at se, men er alle vegne. Hertil kom, at rebellerne var opildnet af en idé, medens Batista's soldater, uden entusiasme, var sat til en opgave, hvor de skulle bekæmpe en usynlig hær.

Gennem deres optræden vandt Castros rebeller med tiden større og større tilslutning fra Sierras befolkning. Der var strenge regler for, at man betalte for alle de varer, man fik af bønderne. Og alle steder, hvor man traf på den lokale befolkning, informerede man om sit program og ikke mindst om, hvordan der skulle gennemføres en retfærdig jordreform. En anden meget vigtig opgave var, at man i de områder i bjergene, som man erobrede, oprettede små skoler, som blev besøgt af både børn og voksne. Da det lykkedes rebellerne at skaffe tilstrækkelig udstyr, åbnede man et lille sygehus – det første sygehus i denne del af landet.

Hen på eftermiddagen nåede vi den militære træningslejr i Sierra Maestra's bjerge, hvor vi skulle overnatte. Soldaterne i lejren havde fri denne eftermiddag og drev rundt på lejrens store areal. Om aftenen blev vi vist op til noget, der skulle vise sig at være soldaterne og vores sovesal. Sovesalen bestod af et stort bliktag, der blev båret af lodretstående stolper med en afstand af ca. fem meter. På tværs af disse stolper, 1½ meter fra jorden, var der igen slået træstolper hvorimellem der var op-hængt hængekøjer. Der var ingen vægge i sovesalen, og den friske bjergluft kunne frit passere ind under taget. Vi fik vist, hvordan vi fastgjorde de to stykker torv i hver sin ende af det stykke lærred, som vi havde fået udleveret før afgang, og hvordan vi fastgjorde vores hængekøje mellem de vandretlig-

gende stolper. Da det blev mørkt, lagde vi os i vore hængekøjer og lagde det medbragte tæppe over os for at få lidt søvn. Vore køjer var hængt op mellem lejrens soldater, der naturligvis gerne ville høre om, hvem vi var, hvorfra vi kom, og hvad vi syntes om Cuba. Men trætheden overmandede os, og jeg tror flere spørger oplevede, at de ikke fik svar. Selv om det var uvant at sove i hængekøje, så sov vi tungt. Så tungt, at jeg ikke havde hørt, at regnen det meste af natten havde trommet mod bliktaget.

Næste morgen vågnede vi ved, at alt omkring os var fugtigt. Nattens regn og den hurtig varmende sol fik opholdet i sovesa-

len, der kun var et tag uden vægge, til at føles som var vi i dampbad.

Formiddagen gik med at se lejren og snakke med lejrens soldater. Og efter at være blevet bispist begyndte nedturen. Fordi det var overskyet, var det ikke så varmt som den foregående dag. Og den første del af nedstigningen gik derfor hurtigt. Pludselig kom regnen, og stierne blev glatte. Nogle steder løb vandet så hurtigt ned ad stien, at det lavede dybe furer i jorden.

Da vi nåede lastbilerne, som skulle transportere os den sidste del af vejen hjem til skolen, var vi drivvåde. Flere af os var godt mudret til efter et par rutsjeteure på de glatte stier. Da der fortsat var nogle af deltagerne, som ikke var nået ned, måtte vi vente på dem. Og klokken blev hen ad sekstiden og det var blevet mørkt, før de sidste nåede ned til ankomststedet for de lastbiler, som skulle transportere os tilbage til skolen.

Lyskegler fra lastbilerne forlygter skar sig gennem det bælgravende mørke, som havde lagt sig over bjergene. Rundt omkring os fløj små ildkugler fra tusindvis af ildfluer, som legede på bjergskrånningerne. Floderne løb

over deres bredder, og lastbilerne sejlede på de glatte stier. Efter at lastbilerne var nået heldigt over en af floderne, hvor vandet nåede op over køleren, og skulle videre op ad en temmelig stejl bakke, fedtede hjulene, og den forreste lastbil gled baglæns ned igen. Efter flere forsøg på at komme op ad bakken brændte motoren sammen, og vi måtte forsætte videre til fods ad de mudrede bjergveje. Vi famlede os gennem tropenatten med en af vore cubanske kammerater som vejleder. Han bar på en slags fakkell, som gav os en svag fornemmelse af, hvad der var sti og hvad der var bjergskrånning. Dødt trætte nåede vi tilbage til skolen.

Næste dags morgen ved syvtiden blev vi vækket af taktfaste råb fra barnestemmer. Det var skolebørnene der gik i takt til den revolutionære slagord »CUBA SI – YANKEE NO!«. Iklædt skoleuniformer gik de frem og tilbage rundt om bygningerne og over til morgenmad. Skolen lå i et område med små byer med store afstande. Nogle af byerne lå oppe i Sierra Maestra. Derfor boede skolebørnene på skolen i de færdige bygninger. En gruppe soldater stod for forplejningen af både skolens børn og os brigadister.

Når man, efter morgenmaden, kom forbi de færdige af skolens klasselokaler, kunne man høre de samme barnestemmer terpe regnestykker eller lære at læse. Før 1. januar 1959, altså mindre end to år tidligere, ville en fjerdedel af disse børn ikke have udsigt til at få en skolegang. Nu skulle alle cubanere, unge som ældre, lære at læse og skrive. For børnenes vedkommende skulle alle børn fra deres femte år kunne komme i skole.

Efter skoletid kunne man se de samme børn spille baseball eller andre lege på et stort åbent areal, som endnu ikke var planeret. Om aftenen før de gik til køjs, gjorde børnene selv deres sovesale rene. Der blev vasket gulve og redt seng.

Lærere og lærerinder, som var soldater fra området, havde ikke kun børnene at undervise, med også mange af soldaterkammeraterne, som ikke tidligere havde haft adgang til skolebænken.

Afsluttes i næste nummer

Til kongres i Finland

Kongressen i det finske kommunistparti (SKP) fandt sted i weekenden 14.-15. juni 2019. Jeg deltog som repræsentant for DKP.

Af Birgit Unnerup

Generelt var det en deprimerende affære. Partiets situation ligner til forveksling vores – blot er de endnu noget større end os, men det har de altid været. Der var ikke så mange deltagere – omkring 50 i alt. Diskussionen var spredt og individuel. Folk snakkede i øst og vest om hver deres kæphest, og der blev klappet spredt. Meget af tiden var mange af deltagerne væk fra salen – jeg tror, de deltog i noget udvalgsarbejde, som der – så vidt jeg kunne vurdere – ikke kom noget særligt ud af. Der var et kongresdokument til vedtagelse, og det rummede ikke noget nyt.

Også det finske parti ser de nationale partier – i Finland »De sande finner« – som den politiske hovedfjende.

Udenrigspolitik var ikke et emne. Syrien blev ikke nævnt med et ord.

Gæster var der ikke mange af, og det blev ikke omtalt hvorfor. Der var heller ikke oplæsning af hilsener. Ud over mig var der en engelsk kvinde fra »Left Unity«, som er et parti, der ligesom SKP (formoder jeg) er med i »European Left Party« (ELP). Herudover var der repræsentanter for Iraks og Irans kommunistiske partier samt en palæstinenser. Jeg ikke fat i, hvem han repræsenterede. Alle disse tre var bosiddende i Finland. Og så deltog den cubanske ambassadør.

Venstrefløjen og Brexit: Jeg indledte en samtale med den engelske kvinde i den formodning, at hun repræsenterede et kommunistisk parti. Jeg ville gerne høre, hvad de mente om Brexit. Hun forklarede så, at jeg var gået galt i byen. Hun mente nok, at de fleste engelske kommunister var for Brexit, men hun og hendes parti var stærkt imod, fordi det var det nationale parti (UKIP) og nogle af de konservative og en del af den engelske kapital, der havde sammensvoret sig om en gammeldags pro-

Vue over det gamle Poorvoo/Borgå

tektionisme og nationalisme, og et Brexit – og især et hårdt Brexit – ville bevirke, at ingen kunne få medicin, og at arbejderne ville ligge i gaderne og dø af sult. Brexit-folkene havde kun vundet afstemningen ved at lyve for folk. Jeg besluttede at lade det ligge. Senere fortalte hun, at ELP-partiet i EU-parlamentet havde oprettet et kontor, hvis opgave det var at afsløre og bekæmpe de nationale partier.

Kommunisterne og EU: Hendes argumenter samt argumenterne på det materiale, hun medbragte, ligner meget argumentationen i appellerne fra de kommunistiske partier op til EU-parlamentsvalget. På den ene side er der en korrekt analyse af EU's grundlag og virke og en understregning af, at EU ikke kan ændres indefra. Og resten handler så om, hvad de vil arbejde på at ændre, og fjenden defineres som de nationale partier. Som hun sagde – Felicity – »vi går ind for den frie bevægelighed«.

Afrejsedagen: Både Felicity og jeg havde bestilt hjemrejse mandag eftermiddag, så om formiddagen, hvor det var forrygende vejr, havde SKP bestilt en »havnerundfart« i skærgården uden for Helsinki. Det var med indlagt frokost og en rigtig fin tur. Vores værter var ingen ringere end SKP's formand og næstformand (som er en kvinde). På et tidspunkt forsøgte hun at genoptage diskussionen om de nationale partier og om Kina mv. Men det blev hurtigt forpurret.

Hilsningstale: Jeg var blevet bedt om at skrive og holde en hilsningstale enten på finsk eller på engelsk. Det gjorde jeg så. Og da SKP i sit kongresoplæg også startede med negativ omtale af de nationale partier, så koncentrerede jeg mig også om det og forklarede, at de ikke er vores fjender. De er vores konkurrenter, og de har fremgang, fordi de rent faktisk lytter til folks problemer og prøver at løse dem. (Se talen andetsteds i bladet). At kampen mod de nationale partier er en fælde, der skal afholde os fra at bekæmpe arbejderklassens reelle fjende. Der var ikke nogen umiddelbare reaktioner, men efterfølgende kom der en del hen til mig i pauserne og mente, at det var godt, det blev sagt, og at det var interessant.

Jeg omtalte også vores partijubilæum og forærede dem en kop med DKP 100 år og en med Karl Marx 200 år, som de blev meget glade for.

Lenin 150 år: En gammel finsk kammerat havde i anledning af Lenins 150 år i 2020 fremstillet et flot emblem i metal. De var til fri uddeling, og jeg tog to. Han sagde, at han havde lavet 3000, så måske kunne vi rekvirere nogle stykker.

Byvandring: Kongressen blev afholdt i byen Poorvoo (Borgå), der er en meget gammel by og i lang tid en svensk domineret by, indtil et jernværk tiltrak så mange arbejdere, at majoriteten

blev finsk. På et tidspunkt søndag skulle kongressen tale om ting, der ikke angik os, og der var så arrangeret en byvandring i den gamle del af Poorvoo. Det var spændende, og det var godt vejr. Da Rusland havde erobret Finland fra Sverige, indkaldte den russiske zar en slags parlamentarisk forsamling, hvor russerne og finnere skulle diskutere det fremtidige forhold. Disse forhandlinger foregik i Poorvoo. Finnerne fik en fordelagtig aftale, der blandt andet indebar, at de måtte beholde deres religion og deres sprog, så de var meget glade for den pågældende zar. Finlands selvstændighed fra Rusland blev derimod omtalt som noget, de havde tilkæmpet sig. Der var ingen kærlighed til den russiske revolution eller Lenin, der lod Finland selv bestemme. Men sådan er der jo så meget. Poorvoo ligger ved vandet ca 40 km vest for Helsinki.

Næstformanden hedder Tina Sandberg, og hun gav kongressen og partiet en opsang, som kan og bør danne udgangspunkt for vores landspartikonference til november: »Det er ikke nemt. Det er nemt at give op, men det hjælper ikke noget. Spørgsmålet er, hvad vi skal stille op med det potentiale, vi har. Møderne er blevet selve aktiviteten. Er vi tilfredse?

Vi har kun os selv. Vi skal holde op med at nedgøre os selv. Det er alt sammen op til os selv!«

Metalembellet i anledning af 150-året for Lenins fødsel næste år

Hilsningstale til SKPs (Finland) kongres juni 2019

Af Birgit Unnerup

Tak for jeres invitation. Jeg er glad for at være her. Jeg var her også til jeres kongres i 2007, og det er godt at være tilbage. Jeg skal hermed overbringe jer de varmeste hilsener fra mit parti – Danmarks kommunistiske Parti – som i november vil fejre 100-året for sin stiftelse i 1919. Det har en særlig betydning for mig, fordi min bedstefar var en af partistifterne. Han blev født i 1895, og ifølge familiehistorien så serverede han te for Lenin, da denne deltog i den internationale socialistkongres i København 1910 og boede i et pensionat, som nogen i familien ejede. Både min far, hans ældre broder og min bedstefar deltog i modstandskampen mod nazisterne under 2. verdenskrig, og min far tilbragte næsten to år i koncentrationslejren Sachsenhausen, indtil han blev befriet i foråret 1945 af »De hvide Busser« og transporteret til Sverige.

I Danmark har vi lige haft 2 valg: til EU-parlamentet og til folketinget. Det parti, som I kalder »det populistiske højre« led et stort nederlag, og alle var meget glade: højrefløjen og socialdemokraterne havde fået mange af deres vælgere tilbage, og venstrefløjen ser det som en sejr over hovedfjenden. Jeg vil ikke gå i detaljer – hvis I vil have dem, så kan I komme og tale med mig -, men blot fortælle jer, at vi i DKP ikke er enige. For det første: de bliver kaldt populist, fordi de er de eneste, som virkelig bekymrer sig om almindelige menneskers problemer og bekymringer. Og de almindelige mennesker er dem, vi også kender som arbejderklassen. Alle andre partier konkurrerer om at påtvinge os den nyliberale

globale konkurrence og prøver at overbevise folk om, at det er nødvendigt at arbejde mere for mindre og at skære i den offentlige velfærd. Venstrefløjen og mange kommunister har svært ved at finde ud af, hvad de skal mene, sige og gøre. Mit synspunkt er, at det såkaldte populistiske højre ikke er fjenden; det er vores konkurrent. De er der, de er populære – fordi vi (venstrefløjen og især kommunisterne) ikke har været i stand til at komme med relevante svar. Socialisme anses for at være gammeldags, og de kræfter, vi håber på at kunne alliere os med, er kun interesserede i at arbejde inden for den nyliberale ramme, og i stedet for at beskæftige sig med arbejderklassens økonomiske og sociale problemer, så kaster de sig over problemer som forurening, klima eller homoseksuelles rettigheder. Og de er glade for EU, fordi det er en slags internationalisme. Og der kan de finde venner og større slagsmarker.

For det andet: Selv om alle erfaringer viser, at EU er, var og altid har været et værktøj til at hindre socialismen og til at sørge for kapitalismens frie indtrængning over alt i verden og i alle livets aspekter, og selv om EU er aggressivt og nykolonialistisk, så ser venstrefløjen og mange kommunister stadig EU som demokratisk og human og som kæmpende for de homoseksuelle og dermed som en barriere imod populisterne, som anklages for det modsatte, fordi de prioriterer folkets basale nødvendigheder som løn, hospitaler, offentlig transport og pensioner. Vores fjender er kapitalismen, nykolonialismen, storkapitalen, den imperialistiske globalisering samt deres politiske nikkedukker og lakajer i USA og EU. Og her er populisterne ikke – ikke endnu i hvert fald. Men vi – venstrefløjen og kommunisterne – kan drive dem derhen ved at kalde dem fascister og nazister og racister. Hvilket de ikke er. Måske racister, men i Danmark i hvert fald er det sådan, at alle de politiske partier er racister.

fortsættes side 11

Til kongres i Bergen

I pinsen 2019 afholdt Norges Kommunistiske Parti sin 30. kongres i Bergen. Kongressen hos partiet i det store naboland mod nord var præget af vigtige beslutninger.

Af Henning Jakobsen

I alt 42 stemmeberettigede medlemmer (den afgående Centralkomité og de valgte delegerede) var forhåndstilmeldt Norges Kommunistiske Partis 30. Kongres, der blev afholdt 8.-10. juni på Hotel Scandic Kokstad tæt ved lufthavnen i Bergen. Desuden deltog også en række indenlandske observatører. Som internationale gæster deltog Venezuelas ambassadør i Norge og repræsentanter fra det iranske Tudeh-parti, SKP (Sverige), KPiD (Danmark) samt denne artikels forfatter, der repræsenterede DKP. På kongressen kunne der endvidere læses skriftlige hilsner, som var modtaget fra en række kommunistiske og arbejderpartier.

Et aktivt parti

Formanden for Norges Kommunistiske Parti, NKP, Runa Evensen, bød lørdag velkommen til kongressen, som hun oplyste fandt sted præcis 100 år efter dannelsen af en kommunistisk ungdomsorganisation i Bergen. Runa Evensen fremlagde ligeledes den organisatoriske beretning og kunne berette om et parti i arbejdstøjet med mange aktiviteter. Et parti, hvor den trykte partiavis, *Friheten*, udkommer hver 14. dag og modtager meget ros for sit alsidige indhold. Et parti, hvor der internationalt deltages i de Internationale Møder for Kommunistiske og Arbejder-Partier (IMCWP), det europæiske *Initiativet* og fælles arrangementer i Østersø-området. I den forgangne 3-årige kongresperiode har NKP endvidere arrangeret delegationsrejser til Kina og Nordkorea – samt fejret Karl Marx' 200-års fødselsdag, NKP's 95-års jubilæum, 60-året for Cubas revolution og mindet afdøde Fidel Castro. Også deltagelse i et nordisk (fagligt) WFTU-møde, et Nordkalot-stævne og de fælles kommunistiske nordiske sommerlejr er der blevet plads til, ligesom partiet prioriterer det antinazistiske arbejde, kampen mod NATO, en-

gagementet i det norske *Nei til EU* og solidaritetsarbejdet med Palæstina. Partiet har også prioriteret at samle underskrifter til valgdeltagelse (Stortinget). Som andre kommunistiske partier i vores del af verden savner NKP dog både flere nye og unge medlemmer, ligesom kadreudvikling er en aktuell opgave.

Rødt skifte!

Formanden, Runa Evensen, fremlagde også den politiske beretning, hvori hun fastslog NKP's rolle som et marxistisk-leninistisk parti, som arbejder henimod socialisme og kommunisme. Et parti der kæmper for freden – og mod den værste form for terror: Mod krig! NKP er også et parti, som møder modstand. NKP slås for at få arbejderklassen til at forstå sin egen magt. Endvidere fremhævede Runa Evensen også det fortsat aktuelle i partiets symbol, hammer og segl, der repræsenterer arbejderne og bøndernes fælles interesser. Hun forklarede at grøn omstilling kræver rød omstilling (ordet *skifte* bruges på norsk i stedet for omstilling). Også fagligt arbejder NKP med aktiviteter og organisering ud fra princippet *forhandling-mægling-aktion*. NKP afviser klassesamarbejde – det er *os mod dem!* NKP slås for høje(re) *norske* lønninger og rettigheder på norske arbejdspladser. NKP kræver en 6-timers arbejdsdag. Internationalt slås NKP mod EU og EØS – og yder modstand mod oprustning og krige, herunder mod NATO-medlemskabet. NKP vender sig mod kontrarevolutioner – som den, der aktuelt truer Venezuela. NKP bekæmper fascisme og nazisme og er modstander af de vestlige sanktioner mod Cuba, Venezuela og Rusland. Slutteligt opfordrede Runa Evensen til at styrke engagementet – for et *rødt skifte!*

Diskussion af *Friheten*

På kongressens førstedag blev også partiavisen, *Friheten*, diskuteret. Som nævnt var der mange rosende ord til avisens i dag ret alsidige indhold. En stor diskussion viste sig dog at være ønsket om en fortsat åben og alsidig avis, der når ret bredt ud, contra behovet for en *ideologisk opstramning*, hvor partiets presse tjener som mere direkte agitation, som hellere afbilder socialismens fædre end klassefjenden og som tydeligt fremlægger partiets politik. Nogen klar konklusion fremstod ikke for denne artikels forfatter, men redaktøren og redaktionen vil fortsat kunne indsættes og afsættes af NKP's Centralkomité. Lørdag aften blev kongressens gæster fra Sverige og Danmark inviteret til et kort forberedende Nordisk Sommerlejr-møde sammen med de norske værter. Den Nordiske Kommunistiske Sommerlejr er i år desværre aflyst, men til næste år forsøges den afholdt i det nordlige Skåne. De arrangerende partier opfordredes til allerede nu at gøre sig overvejelse om sommerlejren i 2021. På kongressens anden dag, søndag, blev protokollen fra lørdagen godkendt. Efterfølgende var der rapporter fra de i kongresperioden nedsatte udvalg, herunder fra det faglige

NKP's (nu genvalgte) formand Runa Evensen på talerstolen

udvalg, fredsudvalget og internationalt udvalg. Flere andre udvalg havde været nedsat, men havde ikke så meget at afrapportere til kongressen. Det faglige udvalg kunne blandt andet rapportere om en noget begrænset tilslutning til partiet fra LO-medlemmer og tillidsvalgte. Fredsudvalget er forholdsvis aktivt og deltager blandt andet i Verdens FredsRåd (WPC) og organiserer aktiviteter i Norge. Det internationale udvalg havde blandt andet deltaget i Venezuelas Kommunistiske Partis kongres og sammen med de norske ungkommunister arrangeret en delegationsrejse til Nordkorea. I øvrigt prioriterer det internationale udvalg især Norden og Europa. Søndagen var også dagen, hvor forslag til principprogram og ændringer i partiets love blev fremlagt, og hvor der blev fastsat antal for medlemmer af den nye Centralkomité, hvor der fortsat også skal sidde en repræsentant for de norske ungkommunister. Som noget nyt skal der ikke længere være en personlig suppleant for hvert enkelt CK-medlem, men en fælles prioriteret suppleant-liste.

I Holbergs og Griegs fodspor

Inden deltagerne på kongressen søndag eftermiddag gik hver til sit, for at de nedsatte arbejdskomitéer, som skulle arbejde med de forskellige kongresforslag, kunne komme i sving, var der hilsningstaler fra den venezuelanske ambassadør i Norge, Orlando Ortega Quevedo, samt fra Sveriges Kommunistiske Partis gæst på kongressen. Senere på aftenen, da de nedsatte arbejdskomitéer var blevet færdige med deres arbejde, afholdtes der en flot festmiddag, hvor bl.a. gæsterne fra det iranske Tudeh-parti, KPiD og DKP holdt hilsningstaler. Inden da, mens kongressen holdt arbejdspause, var gæsterne inviteret på tur ind til centrum af den gamle hansestad Bergen, Norges middelalderhovedstad. Et kvarter i byens centrum, *Bryggen*, er på UNESCO's Verdensarvsliste. Blandt byens sønner findes en række store kulturpersonligheder, herunder Ludvig Holberg samt Edvard og Nordahl Grieg. På kongressens sidste dag, pinsemandag den 10. juni, var det tid til at tage stilling til de mange forslag og ændringsforslag samt indstillinger fra kongressens nedsatte arbejdskomitéer.

Principprogram og love blev vedtaget. En *Kongresgæster på udflugt i en smøge ved havnen i den gamle hansestad Bergen*

række indkomne forslag blev ligeledes vedtaget, herunder om udbygning af jernbanenettet (Norge er et af de lande, der har relativt mest indenrigs flytrafik), om jordbrug (herunder behovet for norsk selvforsyning), om indlicitering af Norges vejvæsen, om kravet om udmeldelse af NATO, om solidaritet med Palæstina, om fiskeopdræt (som kræves på land) samt om kampen mod skæmmende gigantiske vindmølleparker (der omvendt hellere bør placeres ude på havet). Slutteligt valgtes der 3 medlemmer af Kontrolkomitéen, 12 medlemmer af Centralkomitéen (det 13. CK-medlem er formanden for de norske ungkommunister) samt suppleanter. Kongressen afsluttedes med afsyngelse af *Internationale*.

Kongreshilsen til NKP's 30. Kongres

Af Henning Jakobsen

Kære kammerater.

Mange tak for invitationen til jeres 30. Partikongres.

Jeg har den store fornøjelse på min første rejse til Norge nogensinde at overbringe en kort hilsen til jeres kongres fra landsledelsen i Danmarks Kommunistiske Parti. Som to kommunistiske broderpartier er vi forbundet i fælles kamp for fred, folkemagt og socialisme. Undervejs udkæmper vi i Danmark og Norge mange af de selvsamme delkampe, det gælder lokalt, nationalt og internationalt.

Lokalt kæmper vi de samme kampe mod kapitalens markedslogik, hvor reformer er blevet synonymt med privatisering, udlicitering og nedskæring. Det er kampe, som både kræver mobilisering i de faglige organisationer, og som kræver lokale beboerprotester såvel som en lokal parlamentarisk indsats.

Nationalt kæmper vi begge for frigørelse fra kapitalens overnationale instrumenter. For jeres vedkommende er det EØS – og for vores vedkommende er det EU, som vi slås for frigørelse fra. I vort tilfælde gør vi det ikke mindst gennem vores mangeårige og loyale arbejde i Folkebevægelsen mod EU – en bevægelse, som på et tværpolitisk grundlag frem til det netop afholdte EU-parlamentsvalg har repræsenteret den danske EU-modstand i EU-parlamentet. Det lykkedes desværre ikke for Folkebevægelsen at genvinde sit mandat i en situation, hvor diskussionerne har været præget af en sideløbende valgkamp til Folketinget, klimaforandringer, Brexit, den yderste højrefløjs fremmarch i ind- og udland samt en ændret vælgersammensætning, hvor stadig flere vælgere aldrig har oplevet et Danmark udenfor EU og derfor

har svært ved at forestille sig et alternativ til EU. Men EU-modstanden i bredeste forstand er ikke død. Det viste folketingsvalgkampen, hvor hele to borgerlige EU-modstanderpartier, Nye Borgelige og Stram Kurs, som noget nyt denne gang var stillet op – og det ene af dem endda trodsede spærregrænsen på 2 % og opnåede repræsentation i Folketinget. Det kunne man sige meget om, men først og fremmest afliver det myten om, at EU-modstand i Danmark kun er et progressivt venstrefløjsprojekt. Kampen mod EU kræver tværtimod – nu som før – en bred alliance.

Internationalt samarbejder vi med alle gode kræfter om at bekæmpe NATO-imperialismens militarisering af såvel Arktis som af Østersø-området. Dæmoniseringen og krigstruslerne vendt mod Rusland er en trussel mod verdensfreden. På samme måde må USA's forsøg på at bevare den militære dominans i Asien vurderes, hvor en manglende vilje til for alvor at nedtrappe situationen i Korea samt gentagne provokationer vendt mod Kina i blandt andet Taiwan-strædet er blandt de mest akutte trusler. I Mellemøsten kan det samme siges om USA's ubetingede støtte til Israel – og i Latinamerika om den evindelige, amerikansk-ledede kampagne mod det socialistiske Cuba og mod det anti-imperialistiske Venezuela.

Konkret og politisk-organisatorisk er vi begge engagerede i de fælles nordiske kommunistiske sommerlejre, hvor kammerater fra vort parti har haft muligheden for at møde kammerater fra Norges Kommunistiske Parti og de øvrige nordiske kommunistiske partier

Til slut vil jeg ønske jer en god kongres og held og lykke med det fremtidige arbejde. Vi håber fortsat at kunne styrke samarbejdet mellem vore partier. Længe leve den internationale solidaritet! Længe leve socialismen! Længe leve Norges Kommunistiske Parti!

fortsat fra side 8

Populisterne vil kontrollere de nationale grænser. De øvrige partier støtter strategien med at kontrollere EU's ydre grænser. Nu med mure og hegn og et fælles bevæbnet grænsekorp og krigsskibe i Middelhavet, hvor NGO'erne er blevet tvunget til at fjerne sig, så de ikke kommer i vejen. Jo mere humanitært et parti fremstiller sig selv, jo mere taler de for støtte til den væbnede kontrol med EU's grænser.

Ved hjælp af moral er vi blevet narret til at se vores potentielle allierede som fjenden og at se vores fjender som

det eneste forsvar for demokrati og humanisme. Vi er fanget i en fælde, og vi må se at finde en vej ud. Og det skal ske hurtigt.

Kan I have en frugtbar kongres. Jeg vil lytte nøje og håber at kunne bringe nogle gode erfaringer og ideer med hjem.

Frihedens bål

Skt. Hans aften blev igen i år fejret af DKP og KPID i fællesskab med bål på Amager Strand. DKP's formand holdt denne tale.

Af Henrik Stamer Hedin

Hvorfor fejrer vi Skt. Hans? Hvorfor fejrer kommunister Skt. Hans? Det kan man jo nok undre sig over. Hvorfor fejre denne gamle helgen, Johannes Døberen? Han skulle være født i morgen, et halvt år før jul, men det har nok ikke meget på sig.

Det er jo heller ikke for hans skyld, vi samles her i aften. Skt. Hans-traditionen – eller midsommertraditionen – bærer hans navn, men den er meget ældre. Midsommerbålet er en gammel hedensk tradition, der handler om, at årets korteste nat – da vågede man. Man gik ikke i seng, man sov ikke, man holdt sig vågen til solopgang. Og man tændte et bål at samles om. For ude i mørket omkring én – dér var onde magter på færde. De var særlig stærke, særlig farlige i denne særlige nat. Man gav dem navne: Trolde, vætter, elverfolk. Man så dem for sig i sære, frastødende skikkelser. Man fortalte hinanden eventyr om deres uudgrundelige ondskab. Og man tændte ild for at jage dem væk. Ild og bål hører vågenatten til.

Og det er ældre endnu.

I hulerne ved Chou Kou Tien, nær Peking i Kina, fandt man resterne af verdens ældste bål. Det er henved hundrede år siden, men det kunne lige så godt have været i går. For det bål brændte ikke for hundrede eller tusind eller ti tusind år siden. Det brændte for en halv million år siden. Så længe har bålet været hos os. De ansigter, det belyste, ville vi i dag knap nok have erkendt som menneskelige. Men at de tændte bål, at de som de første i verden samlede sig om bålet, som vi gør det nu om en lille times tid – det gør dem til mennesker. De havde det samme behov for fællesskab som vi – det samme behov for at samles til forsvar for fællesskabet, mod det onde, der truede.

Heksen på Skt. Hans-bålet er derimod en ung tradition, kun et århundrede gammel godt og vel. Og der er jo ingen, der lægger noget i det. Men engang var heksebrændinger alvor i Danmark, og det er endda ikke så forfærdelig længe siden. Det kulminerede under Christian den Fjerde, den konge, der af uvisse årsager har opnået den største folkeyndest af alle danske konger. Og kongen selv gik i spidsen. Christian den Fjerde troede fuldt og fast på hekseri. Han udstedte en forordning mod trolddom. Og han gik med en amulet, en sølvvindfattet jadeskive, der skulle beskytte ham selv mod trolddom. Den kan ses på Rosenborg den dag i dag.

Christian den Fjerde var tilhænger af det, man i dag kalder en aktivistisk udenrigspolitik. Da trediveårskrigen brød ud, ville han også være med. Han ville ud og gøre en forskel på de rigtige side. Dengang var det den protestantiske religion, det gjaldt. Christian den Fjerde kunne ikke sidde stille og se på, at den sande tro blev trampet under fødder ude i verden. Følgen var, at Jylland blev invaderet af katolske kejserlige tropper, i hælne

Foto: Rikke Carlsson

på dem fulgte svenskerne, og landet fik det knæk, som det aldrig siden forvandt.

Christian den Fjerde overtog ved sin tronbestigelse to kongeriger, der hørte til de rigeste og stærkeste i Europa. Han efterlod sig et fallitbo, lemlæstet, forarmet og pantsat. Han havde ladet bålene flamme på de rigtige side, men det var hans eget folk, det gik ud over.

Sådan går det, når de store drenge vil lege med ilden.

I dag tror vi jo ikke på hekse og trolde – jo, måske de russiske trolde. Dem er vi til gengæld meget bange for.

De fleste af os, der står her, har haft den lykke at være unge i en tid, hvor det gik fremad, hvor en bedre og fredeligere verden syntes inden for rækkevidde. At have oplevet det er en ting, man skal skønne på. Den er ikke beskåret de unge i dag, hvor verden står i brand, og hvor statsmænd og kandestøbere kappes om at være med til at puste til flammerne.

Vi har netop oplevet to valg, der begge forstærkede denne udvikling. EU-valget – valget til EU-parlamentet eller Europa-parlamentet, som det kalder sig – eliminerede det sidste bolværk for dansk suverænitet. Sådan er det blevet udlagt, selv om man selvfølgelig bruger andre ord. Det er nok heller ikke rigtigt: EU-modstanden er ikke død. Den *kan* ikke dø, for den skabes hver dag af EU selv. Men den er alvorligt svækket. Der sidder måske en eller to EU-modstandere tilbage i Bruxelles; men de sidder der ikke som EU-modstandere, ikke for at forsva-

fortsættes side 15

Nexø 150 år

Den 26. juni i år var det 150 år siden at Martin Andersen Nexø blev født.

Af John Christoffersen

I anledning af 150-året afholdt Martin Andersen Nexø-fonden og Selskabet for Arbejderhistorie den 22. juni en konference og prisoverrækkelse i Rømersgade i København, i Arbejdermusseets store sal. Den 26. blev der opsat en mindeplade på facaden Sankt Annæ Gade 33, som var adressen hvor Martin Andersen Nexø blev født.

Arbejdermusseets store smukke sal med de røde faner, der hænger ned fra balkonen, var en inspirerende ramme om de mange interessante indlæg fra litteraturforskere, unge forfattere og filmfolk, som på forskellig vis havde studeret og ladet sig inspirere af arbejderdigteren Nexø. Mere end 120 inviterede og gæster var mødt frem til et festligt og inspirerende program.

Lisbeth Gundlund Jensen fra Martin Andersen Nexø-fonden og direktør for arbejdermusseet **Søren Bak-Jensen** bød velkommen, og i sin velkomst fortalte Søren Bak-Jensen, at Arbejdermusseet var fra 1879 og det ældste arbejderforsamlingshus i Europa og det næstældste i verden.

Litteraturhistoriker dr. phil. **Henrik Yde**, hvis biografi om Nexø vi anmeldte i sidste nummer af *Skub*, tog udgangspunkt i Nexøs rejsebog *Soldage* fra 1903, som ifølge Henrik Yde markerede overgangen fra Nexøs pessimistiske bøger til et lysere livssyn, som vi ser det i *Pelle Erobreren*. Henrik Yde beskriver *Soldage* som en af Nexøs, i kunstnerisk henseende, bedste bøger.

Forfatter **Dennis Gade Kofod** var opvokset på Bornholm i 80'erne uden at kende forfatteren Nexø. Han måtte helt til Tyskland, hvor han møde en ung mand fra det autonome miljø, der talte begejstret om den danske forfatter Martin Andersen Nexø. Og at Nexø var en forfatter der kunne forklare arbejderklassens rolle, og hvis man ville samfundsmæssige forandringer, så var det vigtigt at alliere sig med den.

Dennis Gade Kofod har udgivet: *Folkemøg*, *Nancy* og billedromanen *Skifting*. Han driver i dag Den Bornholmske Forfatterskole.

Post doc. fra Syddansk Universitet **Nicklas Freisleben Lund** lagde i sit indlæg vægt på det politiske i Nexøs værker. Ifølge Nicklas Freisleben Lund er romanen *Pelle Erobreren* hverken ideologisk eller kritisk, men et forsøg på at forestille sig en praksis, der er i stand til at forandre de sociale, økonomiske og politiske forhold.

Lektor i retorik **Hanne Roer** fra Københavns Universitet beskrev Nexø som en aktiv taler og gik i dybden med hans berømte tale i 1913 på Johannes Skjoldborgs husmandssted Dynæs, som er publiceret som en kronik med titlen »Fattigter og fremtiden«.

I konferencen blev der også plads til musik, hvor Benny Holst og Thomas Pudgaard-Müller spillede og sang sange fra sangbogen *Alene* med tekster af Martin Andersen Nexø.

Filmproducent **Meta Foldager** fortalte i sit interessante indlæg, hvad der gjorde Nexøs værker til godt filmmateriale.

Konferencen sluttede af med prisover-

rækkelse til Per-Olof Mattsson fra Stockholms universitet for hans bog *Martin Andersen Nexø – Den nordiska arbejderlitteraturens pionjär* og til tre repræsentanter fra integrationsdebatten:

Aydin Soei fik prisen for sin bog *Vrede unge mænd* fra 2016 og *Forsoning* fra 2017, hvor han fortæller om sin egen integrationshistorie, samt for *Omar – og de andre* fra 2018, hvor han undersøger radikaliserings sociologi; Sara Omar for sin roman *Dødevaskeren* fra 2017, hvor hun skildrer den undertrykkelse, som kvinder udsættes for i et muslimsk-kurdisk landsbymiljø; og Sofie Jama, som også er en kvindelig førstegenerationsindvandrer, for *Et andet menneske, et andet liv* fra 2019, der skildrer hendes opvækst i et somalisk miljø.

På selve dagen for Martin Andersen Nexøs fødsel den 26. juni blev der afsløret en mindeplade på den adresse, hvor Nexø blev født. Den bygning, som Martin blev født i, er revet ned, og der ligger nu et nyere byggeri, hvor mindepladen er opsat. I forbindelse med afsløringen fortalte Henrik Yde om, at Martin blev døbt i Vor Frelzers kirke, som næsten var nabo, og hvordan kvarteret så ud med baggårde og små rottebefængte

arbejderboliger, da familien Andersen boede der. Mindepladen kan ses på adressen Sankt Annæ Gade 33 på Christianshavn i København.

DKP 100 ÅR

Mødet med kommunisterne

Et af DKP's tidligere medlemmer, Christian Bech, er netop død 90 år gammel. Hans søn Arne fortalte, at det på en måde var en ring, der sluttedes for Christian Bech. Han blev født på Rigshospitalet den 3. november 1928 og døde på Rigshospitalet den 1. maj 2019, mens han for åbne vinduer kunne høre talere og musik fra Fælledparken.

Christian var god til at skrive og skrev sine erindringer ned i en bog. Herfra bringer vi en passage om starten på hans DKU-tid en gang i 40'erne:

»Hjemme på Herthavej var der ingen bogreol, men på loftet fandt jeg en stor kasse med bøger, Andersen Nexøs Erindringer, de var spændende og gav mig noget at tænke over.

På min arbejdsplads i Nordiske Landes Bogforlag blev der diskuteret politik. Flere havde været med i det illegale arbejde under krigen og mange var kommunister. De sagde »du« til hinanden og var »kammerater«. En dag kom en af dem og ville have mig til møde i DKU, det Kommunistiske Ungdomsforbund.

Restaurant Roberts »Marinestue« var den smukke ramme om mødet. Jeg mødte op med den blanding af forventning og betænkelighed, som man har, når man skal træffe en stor flok nye, ukendte mennesker. Helt uforberedt var jeg dog ikke, for min ven på Forlaget havde advaret mig om flere risici: »Der kommer nok en, der vil sælge dig bøger og pjecer, en litteraturred, men du skal bare sige, at du ingen penge har«. Det kunne jeg roligt sige, for det passede. Og i øvrigt vidste hverken han eller jeg, at inden året var omme, var det mig, der var litteraturred.

Nu stod jeg ved døren til »Marinestuen«, som sagt en smule beklemt, som man kan være, når man skal træffe mange nye mennesker. Men straks jeg kom ind, så jeg til min overraskelse,

at der sad jo Erik og der Ingeborg, som jeg kendte fra søndagsskolen, og der var også andre kendte ansigter. Så var jeg jo ikke fremmed og det var en rar fornemmelse.

Så kunne mødet begynde. Vi skulle synge en sang: »Vor fane lyser flammerød« og jeg sad mellem kammeraterne og kiggede ned i sanghæftet. »Men jeg kender ikke melodien« sagde jeg. Jo – jo, det gør du da, det er den samme som: »Guds kærlighed, den vælder frem« – den fra søndagsskolen. Nåh, så var der ikke noget problem.

Om mødets forløb husker jeg, at der var en ældre kammerat, Marinus, der talte. Han vendte sin harme mod den fattigdom, som krig og arbejdsløshed havde påført jævne mennesker. »Og i grunden behøver jeg jo ikke at sige det, for I ser det jo hver dag hjemme hos Jer selv, de små mørke lejligheder I bor i, med ramponerede møbler og pjaltet sengetøj i soveværelset«.

Men der måtte jo være en vej ud af elendigheden. Vi var flere, der gerne ville høre noget om fremtiden: Hvad kan vi gøre? Hvordan? Og jeg, som ikke var fortrolig med omgangsformen sagde »De« til taleren, som var et voksent menneske. Jeg blev straks rettet af formand Jejse: »Her er vi alle dus og kammerater«. Jeg havde meget at lære!

Nu var jeg altså DKU'er og medlem af en lands- og verdensomspændende organisation. Hvor meget det betød og hvor store konsekvenser det indebar, forstod jeg ikke den aften. Heller ikke kunne jeg vide, at jeg var trådt ind i en kulturkreds, der ville løfte jævne mennesker op og ud af uvidenhed og ligegladhed, til et liv med indhold i tilværelsen udover dagligt arbejde og slid og kamp for blot at overleve. DKU – og senere DKP, Danmarks Kommunistiske Parti, blev en skole.

Og de mennesker som jeg mødte skilte sig ud og var anderledes. En del kom hjem fra fængsler og lejre, andre hørte jeg om, som ikke kom hjem. Jeg så, at de var i stand til at sætte

deres eget til side for at bygge med på noget større, noget fælles. Nu skulle vi arbejde for et bedre samfund, et Danmark for folket...«

Meddelt af Luis Monteiro

DKP 50 år

I anledning af partiets 50-årsjubilæum udgav man en pjece på 24 sider i en smuk grafisk udførelse.

Den 9. november 2019 fylder Danmarks kommunistiske Parti 100 år. Partiet blev stiftet den 9. november 1919, da repræsentanter for SUF (*Socialdemokratisk Ungdoms Forbund*), *Socialistisk Arbejderparti*, et lille »Uafhængigt Socialdemokrati« og andre samledes til en konference i Fredericia.

Her enedes man om at danne *Danmarks venstresocialistiske Parti*, som i 1920 skiftede navn til *Danmarks kommunistiske Parti*.

I anledning af partiets 50-årsjubilæum udgav man en pjece på 24 sider i en smuk grafisk udførelse.

Hvert afsnit i pjecen indledes med et digt fra Otto Gelsteds »Jeg tog Parti«.

Derudover er der arbejdersange: *Folkefrontssangen*, *Spanienssangen*, *Warschawjanka* – en russisk kampsang – *Frihedssangen* og *Internationale*.

Pjecen er rigt illustreret med plakater og billeder fra partiets historie. I et af versene fra Gelsteds digt hedder det:

*Mod pengemagt og trældom
og mod den kolde krig,
mod gaskrig og atomkrig
og slagmark fulde af lig
rejser sig partiet
og kæmper og sejrer på ny,
med vilje der bryder som lyn og sol
igennem tordensky.*

Lars U. Thomsen

fortsat fra side 12

re Danmarks frihed.

Man vil gerne have os til at tro, at vor frihed trues af andre lande, der lurar ude i mørket som hekse og trolde i gamle dage. Sandheden er, at de, der truer vores frihed, vores nationale suverænitet, sidder kun et par kilometer herfra bag tykke stenmure i en borg på en lille ø. De vil have os til at tro, at det er ved at føje os efter større magter, vi værner om vores frihed. At EU er et værn for vores frihed. At NATO er et værn for vores frihed. Det er løgn. Det er lige så meget en myte, som at Johannes Døberen er født i morgen. Det er lige så meget en myte, som at trolde og hekse lurar på os i mørket derude.

Frihed i dag er først og fremmest frihed fra imperialismen. Og kampen for vores egen frihed, for vort lands suverænitet, hænger sammen med andre landes kamp for deres frihed, for deres suverænitet. Fordi vi kommunister véd *det*, er vi internationalister. Fordi vi véd det, er vi solidariske med andre folk i deres kamp mod imperialismen. Fordi vi véd det, har vi i otte år bakket op om det syriske folk i dets kamp for suverænitet mod et imperialistisk sammenrend, der kalder sig Syriens Venner – endnu en løgn. Fordi vi véd det, er vi imod de krige, de derinde bag stenmurene vil have os trukket ind i. Fordi vi véd det, er vi for fred med Rusland og for venskab med Kina og med Folkets Korea. Og det uanset hvad vi i øvrigt måtte mene om Assad, Putin eller Kim. For det er ikke det, det drejer sig om. Imperialismens krige retter sig ikke mod fremmede, onde magthaveres uudgrundelige ondskab. De retter sig mod folkene. De retter sig mod folkenes frihed til selv at vælge deres egen vej.

Os kan de ikke narre, de derinde bag stenmurene på deres

lille ø. Men de kan narre så mange andre – også af dem, vi troede stod os nærmest.

Et par ord om Danmarks forhold til Rusland og Kina:

Rusland må ikke få lov til at lægge sin nye gasledning gennem Østersøen ved siden af den gamle; den skal gå en anden vej om Bornholm, selv om de bornholmske fiskere ville foretrække at have den slags samlet på ét sted. Hvorfor? Sikkerhedsinteresser? Det er lige så meget løgn og myter som heksene og trolde og Johannes Døberens fødselsdag. Der er kommet ordre fra højere sted, for jo billigere europæerne kan få den russiske gas, jo mindre køber de af den amerikanske – måske også af den danske, men det er underordnet.

Og Kina må ikke levere det 5G-mobilnet, som ellers er både bedst og billigst. Igen sikkerhedsinteresser? Igen det rene gas. Igen ordre fra højere sted, fordi det går for godt i Kina. Der har de nemlig et kommunistisk parti ved magten, og så kan man jo meget.

Det har vi ikke i Danmark. Men vi har et folkeflertal, der ønsker en stærkere offentlig sektor, Det er der bare ikke råd til, fordi der skal være plads til, at de private kan brede sig hæmningsløst og sprede deres mørke over landet i stedet for at blive ført i tømme og tvunget til at trække samfundet fremad mod socialismens lyse dag, som det sker i Kina.

Så lad os tænde et lys i dette mørke. Ikke fordi vi tror, vores lille bål vil jage de onde magter på flugt. Der skal mere til. Men vores bål skal vise, at vi har viljen – viljen til at tænde det større bål: Frihedens bål.

Den evige stad

Af Nazim Hikmet

Jeg badede i alle Roms springvand
sammen med gadebørnene, kobbermønterne, med turisterne og Lucretia Borgia
midt mellem stenskibe og fisk
badede i alle byens fontæner
jeg besteg alle Roms heste
dem af marmor og dem af bronze
jeg sad på gadebørnernes baggafler og på Spartakus'
og man spændte mig, sammen med turisterne, for byens hestedroscher
jeg besteg alle Roms heste

Jeg drak af alle byens brønde
på pladser, i gårde og på gadehjørner
i mangel en brønd brændte olielamper i vandet, og i mange løb der vand fra
solen herved
jeg drak af alle byens brønde
sammen med Dante, Gramsci, arbejderne fra Milano og de jødiske handlende
og med gadebørnene
og trådte ind i Sct. Peters kirken og i Coca-Cola flasken og så film af
Antonioni
og betragtede min kammerat Guttusos billeder

Jeg drak af alle byen Roms brønde.

Fontana Barcaccia er placeret ved foden af Den spanske Trappe i Rom og stammer tilbage fra 1600-tallet. Den forestiller et halvt sunket skib.

Om digtet: Det er fra 1962 og fra samlingen *Eine Reise ohne Rückkehr - En rejse uden hjemkomst* der udkom på forlaget Daglyli i 1989. Hikmet foretog mange rejser til alle kontinenter og besøgte Europas hovedstæder, f.eks. Berlin, Rom og Paris.

Den evige stad er en titel jeg har givet digtet, for i bogen er der blot * * * som overskrift. Oversættelsen fra tysk voldte en del bryderier, særlig den med børnenes *hinterzwiesel* – bagerste sadel, og solen der løb ned i vandet.

Jeg forestiller mig at Hikmet sad bagpå børnenes cykler og fulgte med Spartakus på hans vandring gennem Romerriget. Den med *vandet fra solen* kan sikkert tolkes på forskellig måde, som solen der spejler sig i brøndens vand og giver disse forunderlige virkninger af lyset. Lucretia Borgia var datter af pave Alexander den VI, og hun samlede både kunstnere og litterater omkring sig.

Lars U. Thomsen

På besøg i Sydafrika

Af Birgit Unnerup

Dyrene: Min søster var så venlig at invitere familien til Sydafrika.

Udgangspunktet var muligheden for at bo en uge i en lodge med udsigt over Krokodillefloden, som danner grænse til Kruger-nationalparken. Det var et dejligt sted, og vi var 3 gange på safari i nationalparken: to gange med guide og en gang selv. Det er en nationalpark på størrelse med Jylland,

så vi så kun en mindre del af den. I parken er der veje – såvel med asfalt som grusveje – og udsigtspunkter, hvor det er lovligt at stå ud, men på eget ansvar. Der er også enkelte indhegnede beboelser, hvor man lovligt kan stå ud og gå på restaurant og købe postkort mv., men ellers får parken lov til at passe sig selv. Hvis der er tørke, er der tørke. Hvis der er regn, så er der regn. Dyrebestandene regulerer sig selv. Der gribes kun ind, hvis

dyrene er kommet til skade pga. civilisationen, f.eks. er blevet viklet ind i ståltråd, eller hvis epidemierne bliver for voldsomme.

Da vi var der, havde det lige regnet, så dyrene

havde det fint, og vi så en del badescener med bl.a. vortesvin, bøfler og elefanter. Og vi så flere gange en flok på omkring 10 næsehorn, der var helt rødbrune efter badning. Der var masser af elefanter og giraffer og hjorte, og vi så en hunløve med et bytte. Et andet sted lå der en hanløve og solede sig, mens en unge legede i græsset ved siden af. Vi fik

også et par glimt af en leopard, og et sted så vi en kudu (stor hjort), der stod bomstille i skyggen af et træ. Og så var der en velsignelse af flotte fugle, herunder forskellige storke. Heldigvis (for mig) så vi ikke mange slanger – kun to, der var blevet kørt over på vejen.

På grund af det nylige regnvejr var der ikke så mange dyr ved floden, men der var en flodhesteflok på godt 10, der holdt til i floden. Det meste af tiden lå de med bare næse og øjne oven vande, og farvemæssigt lignede de også de sten, der lå i floden, så de kunne godt være svære at få øje på. En gang imellem rejste de sig lidt op og viste deres gab med de dårlige tænder. Hver morgen og hver aften fløj der masser af fugle ud efter mad og tilbage igen. Det var et flot syn.

Swasiland / Eswatini er et lille selvstændigt land omsluttet af Sydafrika, og et par stykker af os besluttede at tage en heldags-tur dertil. Der var flere af de ansatte i lodgen, der advarede om dårlige veje og andre problemer, men jeg fastholdt, at det bare var racisme over for det lille selvstændige land. Og det kom til at passe. Vejene var udmærkede, og der var ingen problemer. Først gjorde vi ophold ved en café, der lå ved en stor dæmning, som var bygget med sydafrikansk hjælp. Så kørte vi til en

»kulturel landsby«, hvor der var bygget en model af en traditionel »kraak«. En ung kvinde i traditionelt tøj viste rundt og forklarede. Derefter var der sang og dans udført af ca 20 unge med en voldsom energi. De fik behørig drikkepenge.

Næste stop var et glaspusteri, hvor der anvendtes genbrugs-glas. Mange fattige i området levede af at samle tomme flasker og sælge dem til glaspusteriet. Der spiste vi frokost.

Så ville vi gerne se en nedlagt jernmine. Chaufføren prøvede at tale os fra det ved at fortælle, at det tilhørende museum var brændt. Vi insisterede, og så kørte vi derhen. Et par uniformsklædte personer holdt vagt i et skilderhus op til minen og fortalte også om det brændte museum. Men da vi insisterede, meldte den ene sig pludselig som guide og kørte med derop. Det var fantastisk. Et kæmpestort hul i landskabet i terrasser, der blev mindre og mindre nedad. Det var nu helt tilgroet, men

alene omfanget var synet værd. Den unge mand fortalte levende om minen, hvor hans farfar havde arbejdet. Minen havde givet arbejde til mange mennesker i lang tid.

Swasiland generelt: Landet består af lavere bjerge med græs eller bevoksning. Der er meget kvæg. I de landlige områder er der små huse til de bønder, der dyrker jorden og passer kvæget. Hovedstaden ligner andre byer. Det eneste påfaldende var en kæmpestor amerikansk ambassade med masser af antenner.

Swasiland har en konge, som ser ud til at regere nogenlunde egenrådigt. Og så er landet ved at skifte navn til Eswatini, muligvis fordi Swaziland lyder kolonialistisk. I Eswatini var det klart de sorte, der var ved magten, mens det i Sydafrika tydeligvis stadig er de hvide, der har magten – i hvert fald den økonomiske.

Johannesburg: Efter lodgen tog vi til Johannesburg, der er en kæmpestor by. Vi boede i et fredeligt område i udkanten af byen. Men fredeligt eller ej: det hele var indhegnet. Der var mure, og oven på murene var der pigtråd og mange steder med strøm og i flere lag. Lige meget, hvor vi kørte, så var beboelserne indhegnet – undtagen de fattigste områder. Det var ekstremt ubehageligt. Og som i andre lande med mange fattige, så gik det hele ud på at få fat i nogle håndører. Det er forståeligt nok, men så deprimerende. Trods den politiske magt så har ANC ikke formået at skabe et velfærdssamfund med en høj grad af lighed. Aftalen om at de hvide måtte beholde deres værdier har bevirket, at de stadig sidder så hårdt på dem, at der ikke har været plads til, at de sorte har kunnet få en rimelig levestandard. Det kan godt være, det var en betingelse for »en fredelig overgang« til flertalsstyre, men den store del af befolkningen har måttet betale dyrt i nu mange årtier, og der ser ikke ud til at være ændringer på vej. Og hvad lavede vi i Johannesburg? Vi så bl.a. frihedsmuseet, som i praksis er et Mandela-museum, og det var et fint museum. Men ved at fokusere på Mandela, så får det også et skær af, at alt var godt, da han blev præsident, og der bliver ikke snakket om de økonomiske vilkår.

Soweto: Vi var på tur til Soweto, og vi så både områder, hvor det ser pænt ud, men der er stadig slum, og det er så slemt, at selv de to 6-årige, vi havde med, kunne konkludere, at de aldrig havde set eller lugtet noget så forfærdeligt.

Valg: Der skulle være valg få dage efter, vi forlod Sydafrika. Der var store valgplakater overalt med fede, skaldede sorte mænd i 50'erne, der alle lignede hinanden. Vores medbragte børn troede, at det var vores chauffører, der var på billederne. ANC vandt, men mindre end tidligere. Der er jo også nyliberalister, der lover folk rigdom, hvis blot kapitalen får frit spil. Og

det lokker, når nu ANC bliver ved med ikke at kunne få folket ud af fattigdommen.

SACP: Da jeg nu skulle til Sydafrika og Johannesburg, hvor Sydafrikas kommunistiske Parti har hovedkontor, så gik jeg i

gang med at tage kontakt. Men nu findes de kun på facebook, så jeg bad min datter om at formidle, at jeg gerne ville mødes med dem og var der i den periode. Der var ikke noget svar, så det blev der ikke noget ud af. Måske var det, fordi det var i påsken, men alligevel.

Guldtransporten

Det tog de tyske besættelsestropper næsten 3 måneder at nedkæmpe den norske modstand, og i den tid lykkedes det at redde de norske guldreserver til England. Digteren og forfatteren Nordahl Grieg var med til redningsaksjonen.

Kronik af Lars U. Thomsen

Denne kronik er skrevet for at hædre de nordmænd, der kæmpede mod de tyske invasionsstyrker i april, maj og juni 1940. Det er fortællingen om hvordan snarrådige norske bankfolk sikrede, at den norske guldbeholdning ikke faldt i tyskernes hænder. Fortællingen begynder med det kaos, der opstod i Oslo, da luftværnssirenerne genlød i hele byen den 9. april 1940.

Mange troede det bare var en øvelse, men det var ramme alvor.

Efter 125 års fred var Norge i krig med Tyskland, og den norske digter og forfatter Nordahl Grieg befandt sig i Oslo hos tandlægen. Da behandlingen var færdig, kikkede tandlægen ud af vinduet og udrød: »Nej dægern gutt, der har vi tyskerne!«

Frivillige soldater i alle aldre

Dagen efter lykkedes det Grieg at komme med toget ad Vestbanen og senere med bus til Hønefoss. Ad forskellige veje nåede han til Ringbu, hvor han meldte sig som frivillig i den norske hær:

»Over hele Gudbrandsdalen var det en folkereisning mot tyskerne, gutter på 15 år og syttiåringer hadde bundet nasjonalflagene om armen og drømte om makeløse skudd mot bombeflyene som drønnet over oss. Allikevel var det med en sann smerte jeg så på alle ansiktene i det toget som tok oss nedover; de hadde ikke villet denne krigen, de hadde ikke det fjerneste ansvaret for den: fåmælte brakte de med seg en atmos-

Nordahl Grieg: "I de fem-seks dage jeg lå på stationen med mine kammerater, var det ikke en times sammenhengende søvn."

fære av dalens liv: vennlige ord til mennesker eller til hesten i stallens gode, luktende mørke. Hvor bunnsjofel og foraktelig var ikke den raseløse statsmannen nede i Berlin som skrikende ville tvinge sin vilje inn på disse milde, verdige mennene og som med sine mekaniske døds fiksheter aldri kunne begripe dem, bare drepe dem. Vi ble en slags soldater på fem minutter. Ingen spurte oss etter navn eller matrikelnummer (sånt ble ikke skrevet opp så lenge krigen varte), vi fikk springe inn i depotene og ta hva vi kunne bruke, geværer og noen uniformsplagg, og i fykende fart var vi underveis til gårdene hvor vi skulle holde til denne natten.«

Guldbeholdningen i trækasser

Tyske faldskærmstropper blev sendt mod de kæmpende nordmænd. Nordahl Grieg og hans deling blev sendt til Lillehammer med tog for at beskytte den guldbeholdning, som blev opbevaret på stationen. Hele den norske guldbeholdning var i al hast blevet læsset på 1500 trækasser, der vejede op til 50 kg. Alle var de mærket med rødt segl og initialerne NB:

»På Otta ventet vi i et døgn mens jernbanelinjen over Dovre ble ryddet for fallskjermstropper. Omkring 200 tyskere var dalt ned, og de fleste var tatt i luften, men en del hadde forskanset seg på bondegårdene. Det viste seg at det var bror til majoren vår (som forresten var major han også), Arne Sunde, som ledet opprenskningen innover fjellet. Så var linjen fri, og det første toget kom rullende nordfra inn på Otta stasjon. Det var tre vogner smekkkfulle av engelskmenn. De hadde tommeltottene i været, og vi tenkte at nå kom hjelpen og dette var bare begynnelsen. Vi snakket om at vi sikkert kom til å feire 17. mai i Oslo, og mens vi kjørte om natten over fjellet nedover mot Romsdalen, tok hjertelaget makten over oss og vi følte nesten medynk med tyskerne som var fanget sydpå som i en felle med Skagerak blokert utenfor.«

Planen var at sende en del af gullet over til England. Mens delingen ventede på besked om den engelske krydser, der skulle frakte gullet, kørte toget med de mange kasser til Romsdalshorn.

Toget blev kørt ind på et sidespor på stationen, og kort efter begyndte tyskerne at bombe. Det fortsatte både dag og nat, stationsbygningen brændte, og banelegemet blev revet op mange steder:

»En natt kom krigsskipet, og en godsvogn med gull ble sendt nedover og brakt ombord; vi ble tilbake med storparten på Romsdalshorn for å se om situasjonen avklart seg. Flere tog med englendere var nå dradd oppover Rauma-dalen; en natt innskipet seks-syv hundre mann seg fra vår stasjon. De kom marsjerende ved midnatt og hadde bestilt toget sitt til kl. åtte om morgenen. Hele perrongen stod fullstabelt av ammu-

nisjonskasser. Da jeg visste at vi ble bombet allerede klokken fem, besvor jeg den engelske majoren om å komme av gårde før. Jeg viste ham jernbanevognene som stod borte i halvmørket og sa at der borte har vi det dyrebareste som landet eier, og han mumlet at han ville ikke for noen pris skade kongefamilien og de små prinsessene, og vi fikk faktisk ammunisjonskassene opp i et tog og vekk en halv time før bombeflyene korn.«

Nederlaget i Sydnorge

Mens nordmændene trak sig tilbage gennem Guldbrandsdalen, stod det klart, at det sydlige Norge var opgivet, og at de engelske tropper også ville blive evakueret ad søvejen:

»Engelskmennenes tilbaketog var nå en kjensgjerning, og vi skjønnte at Sør-Norge foreløpig var oppgitt. Om natten skulle vi ta gullet ombord i en britisk krysser som også skulle bringe Kongen og regjeringen i sikkerhet. Vi begynte å bære de små trekassene ombord, det var lyst som dagen av flammehavet, overalt brente det. Trebryggen under føttene begynte å ta ild. Kapteinen på krysseren ropte at han kunne ikke vente lenger. Plutselig stupte to tyske fly ned over bryggen og skipet, og begynte å bombe. Krysseren kom seg unna; vi stod igjen på den brennende bryggen med omkring hundre millioner i gull; vi visste ikke hvor vi skulle finne regjeringen; det eneste sikre var at tyskerne nærmet seg.«

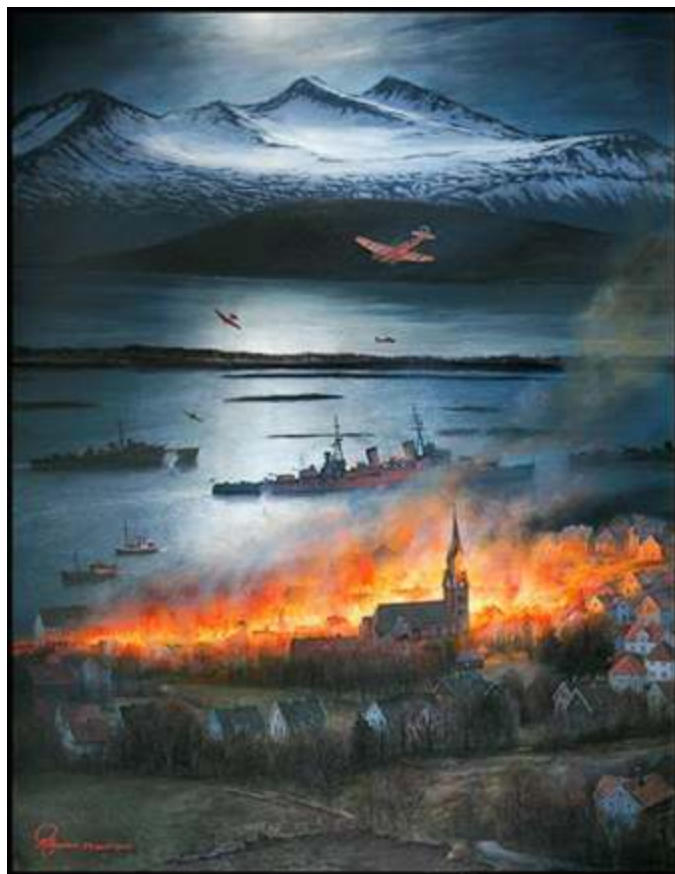
Til England med skib

Guldet blev nu lastet ombord på 5 fiskefartøjer, som skulle sejle guldet nordover i forsøget på at finde den norske regering. Undervejs på rejsen blandt de små øer i de norske fjorde, hvor man skjulte sig for tyskerne luftangreb, blev guldet igen om-ladet til nye fartøjer, og Nordahl Grieg fortæller:

»Selv var jeg glad jeg fikk fortsette. I virkeligheten er vi på en merkelig lidenskapelig måte blitt knyttet til dette gullet, vi vokter på kassene under alle omlastingene og var nær dem ombord som en dyremor sine unger. Egentlig tror jeg ikke at det var skrevet ved min vugge at jeg skulle være med og passe en slik last, århundrers gnieraktig oppsamlede skatter, mangfoldige tonn av gullbarrer, gullkroner, gullfrancs og tunge Maria Theresia-daler. Men lasten vår hadde et eget hemmelig liv; det var noe av forutsetningen for et fritt Norge som lå ombord i skøytenes våre, muligheten til å få kjøpe våpen, gjenreise hæren og en dag skure bort fra landet det slimet som de fremmedes seier hadde lagt over alt.«

Efter mange genvordigheder, hvor de f.eks. blev jagtet af en tysk u-båd, nåede ekspeditionen endelig frem til Tromsø. Her var der en engelsk krydser i området som kunne overtage lasten.

Det blev besluttet, at Nordahl Grieg skulle med ombord, for at fragte guldet til *Bank of England*. Den norske major der havde kommandoen, syntes ikke at en menig, endsige en norsk digter, skulle fragte guldet, og derfor udnævnte han Grieg til løjtnant.

Nordahl Grieg deltog i Guldtransporten fra Oslo til Tromsø i april-juni 1940. Billedet er fra Molde der brænder efter tyske bombeangreb. Maleri af Rolf Groven.

Den 7. juni 1940 kom meldingen om, at krigen i Nord-Norge var slut, og at regeringen var blevet evakueret. Det norske guld nåede ad søvejen uskadt til England, hvor det blev deponeret til efter krigen.

Nordahl Grieg meldte sig som frivillig til den engelske hær, hvor han sammen med andre unge nordmænd blev uddannet til pilot på Shetlandsøerne.

Jeg slutter med et vers fra digtet *Godt år for Norge* af Nordahl Grieg:

*Mot alt vi elsker og kjenner
er det hver af oss går,
så visst som trekkfuglebruset
ikke kan standses en vår.
Et barn vil ta oss ved hånden,
en mor har visst at vi kom;
og vi er sammen i landet
som vi alene ved om.*

PS. Jeg har bragt uddrag af fortællingen »Guldtransporten« af Nordahl Grieg fra bogen *Flagget*, der udkom på norsk på Gyldendal i 1946. Digtet er fra *Friheten*, der også udkom på Gyldendal i 1945.

Situationen i Syrien

Krigen er næsten slut, men hvad så?

Aktuel orientering ved Mohammad Mahfoud

Den nuværende situation i Syrien er stort set stabil. Når man rejser til Syrien, kan man se, at krigen er overstået i størstedelen af landet. I de store byer såsom Damaskus, Homs, Aleppo og kystområderne hører man ikke længere befolkningen tale om krigen, men der er stadigvæk nogle kampe, som foregår i den nordlige del af Syrien, i Idleb-provinsen.

I Idleb er situationen kaotisk; man mener, at der er ca. 50.000 bevæbnede krigere fra forskellige grupperinger og lande, men den største gruppe er al-Nusra (al Qaida). De har kontrol over byen Idleb, og det er dem, der sætter dagsordenen. Tyrkiet støtter denne gruppe og forsøger at mobilisere dem imod den syriske hær. Tyrkiet har dog et problem med denne gruppe, idet gruppens medlemmer/krigere bekæmper hinanden indbyrdes. Idleb er den sidste enklave, den sidste helle for ekstremister; Tyrkiet er bange for, at disse titusinder af krigere vil flygte ind i Tyrkiet, hvis de angribes af den syriske hær. Tyrkiet har også styrker i områder; de kalder disse observationsposter. Aftalen mellem Tyrkiet, Rusland og Iran holder ikke, idet krigerne stadig angriber kystområderne og den russiske base i Latakia.

Den syriske hær har mobiliseret stor styrke i området, og de er i gang med at angribe nogle af al-Nusras poster i Idleb. Hæren venter på ordre til at angribe al-Nusras stillinger. Problemet er at situationen er kompliceret, det er stormagterne, som

sætter dagsordenen. Man mener, at der er ca. 3 millioner indbyggere i Idleb by og omegn, og en stor del af befolkningen støtter den syriske regering. Det vanskeliggør angrebet.

Selv amerikanerne accepterer kravet fra den syriske regering om at tage kontrol over byen Idleb. Man forventer, at angrebet kan ske når som helst.

Vedrørende den østlige del af Syrien

USA har besat den nordøstlige del af Syrien, støttet af kurdiske separatister (Qassat). Den del af Syrien betragtes som landets rigeste, hvor der findes gas- og olieletter, og som kan forsyne hele Syrien med mad. USA har flere baser i området.

ISIS er næsten udryddet i Syrien, men de har en lille lomme i området tæt på USA's base. USA beskytter disse ISIS-krigere mod irakiske og syriske forsøg på at nedkæmpe dem. Der er en stor konflikt mellem Tyrkiet og USA, da Tyrkiet siger, at USA beskytter militante kurdere, som Tyrkiet ser som fjender.

I resten af landet kan krigen betragtes som overstået. Den økonomiske situation er dårlig pga. Vestens økonomiske sanktioner. En del flygtninge, som drog til Jordan og Libanon, er vendt hjem.

Konflikten i Syrien er ikke længere i syriske hænder; stormagterne styrer det fremtidige forløb.

Fælles udtalelse/erklæring til USA's præsident og medlemmerne af Kongressen:

Stop blokaden mod Cuba

USA bør respektere FN's gentagne henstillinger om at ophæve blokaden mod Cuba og ikke udvide og stramme den, som præsident Trump er i færd med. De underskrivende enkeltpersoner og organisationer tager ikke stilling til, hvordan cubanerne har indrettet deres samfund, men støtter Cubas ret til lige vilkår, selvbestemmelse, fred og ikke-indblanding.

USA's præsident Trump har meddelt, at hans regering er i gang med at stramme blokaden mod Cuba på en række områder. Mest dramatisk er aktiveringen af det såkaldte Kapitel III i Helms-Burton loven, der har været suspenderet siden lovens vedtagelse i 1996 på grund af international modstand. Det rammer Cuba meget hårdt, og det vil ramme tredjelandes handel med og investeringer i Cuba. Trumps planer er ifølge den danske udenrigsminister bekymrende og er ifølge erklæringer fra EU i strid med international lov.

Vi protesterer på det kraftigste mod den igangværende stramning af blokaden og beklager, at den normalisering af relationerne mellem USA og Cuba, som i et vist begrænset omfang blev indledt under den tidligere præsident Obama, nu bliver rullet så langt tilbage, at blokaden kan ende med at være den hårdeste nogensinde, siden den blev indledt helt tilbage i 1962.

Vi tilslutter os det krav om ophævelse af blokaden, som en næsten enig generalforsamling i FN har vedtaget hvert eneste år siden 1993. Ved den seneste afstemning i Generalforsamlingen den 2. november 2018 var der således 189 lande, der stemte for kravet om ophævelse af blokaden, mens kun USA og Israel stemte imod.

Kapitel III i Helms-Burton loven åbner for, at der kan føres retssager ved domstole i USA mod udenlandske – herunder danske – virksomheder, der handler med eller investerer i Cuba, hvis denne handel eller investering berører ejendom, som er nationaliseret af den cubanske stat – også selvom nationaliseringen er gennemført i henhold til national og international lovgivning, som det er tilfældet med nationaliseringerne i Cuba. En sådan stramning af blokaden er meget skadelig for Cubas udenrigshandel og ødelæggende for muligheden for at tiltrække udenlandske investeringer. Blokaden koster allerede i dag Cuba 71 millioner kroner om dagen ifølge oplysninger til FN. De annoncerede stramninger vil ramme den almindelige cubaner hårdt på adgangen til fødevarer, medicin, transport og andre vigtige livsforhold.

Men ikke nok med at Cuba bliver hårdt ramt. Trumps planer vil ramme international handel og international økonomisk samvirke i bred forstand. Det er et brud på gældende regler og aftaler, og vil åbne for lovløshed i internationale økonomiske relationer. Og det er et brud med FN-pagten, der fastslår alle landes ret til selvbestemmelse, suverænitet og ikke-indblanding i indre forhold.

Vi understreger vores fordømmelse af Trump-regeringens planer om at aktivere kapitel III i Helms-Burton loven samt andre annoncerede stramninger af blokaden.

Vi tager ikke stilling til, hvordan cubanerne har indrettet deres samfund. Men vi støtter Cubas ret til lige vilkår, selvbestemmelse, fred og ikke-indblanding.

Juni 2019

Anbefalere:

Mogens Lykketoft, tidligere udenrigsminister og fhv. formand for FN's Generalforsamling;

Villy Søvndal (SF), tidligere udenrigsminister;

Ole Nors Nielsen medlem af 3F's hovedbestyrelse samt 3F Aalborgs bestyrelse;

Jørn Lehmann Petersen (S) regionsrådsmedlem i Region Syd;

Villo Sigurdsson (SF) tidligere borgmester i København;

Sven Tarp professor ved Aarhus Universitet;

Pernille Frahm (SF) tidligere MF;

John Ekebjærg-Jakobsen, formand for Byggefagenes Samvirke i København;

Ellen Ryg Olsen, forfatter og læge;

Johannes Lind, pensioneret sognepræst;

Christian Juhl (Ø) næstformand for Folketinget;

Steffen Hjøllund, overlæge;

Kirsten Bindstrup, advokat.

Underskrivende organisationer og fagforeninger

Radikal Ungdom; Malernes Fagforening i Nordjylland; Socialistisk Ungdomsfront (SUF); Kommunistisk Parti (KP); 3F Bygge- Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening (BJMF); 3F Esbjerg Transport; 3F Kolding; 3F Midt-Vendsyssel; Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD); DKP; Enhedslistens Internationale Udvalg; Venskabsforeningen Danmark DDF-Korea; Grupo Salvador Allende; Patria Grande Danmark; Murerarbejdsmændenes Landsbrancheklub, Aarhus; Murersvendeforeningens Stiftelse i København; Murersvendenes Klub 3F Aarhus; Malernes Fagforening Midtjylland.

Palæstina har brug for os

Hvis der skal skabes en retfærdig løsning for Palæstina, er der brug for et verdensomfattende pres på Israel. Det pres findes ikke nu, men Palæstinagruppen i Roskilde er af den opfattelse, at ethvert initiativ, om end lille, kun kan styrke presset.

Af Bjarne Rasmussen

I øjeblikket ser det ud til, at presset på Israel ikke betyder noget. Israel negligerer FNs resolutioner og folkeretten. Her sidst har Israel sprængt en række palæstinensiske boligblokke i Østjerusalem. Samtidig udvides bosættelserne på Vestbredden, og undertrykkelsen af palæstinenserne fortsætter. Men i mange år var det også svært at se, at protesterne mod Sydafrikas apartheidpolitik havde nogen virkning. Alligevel blev de på et tidspunkt så stærke, at balancen tippede og apartheidsystemet faldt.

De våben, vi her har i hænderne, er først og fremmest øget information om situationen i Israel og Palæstina og arbejdet for en boykot af Israel, indtil de har rettet ind efter FNs resolutioner og givet plads for en selvstændig palæstinensisk stat, som frit kan vælge sin egen udviklingsvej og have samme muligheder og rettigheder som andre selvstændige stater.

Palæstinagruppen i Roskilde forsøger at arbejde på begge fronter. Gruppen skrev tidligere til byrådets partier og opfordrede dem til at ændre kommunens indkøbspolitik, så der ikke fremtidigt blev indkøbt varer fra Israel her i kommunen. Det førte til, at Enhedslisten i byrådet fremsatte et konkret forslag om en sådan ændring af indkøbspolitikken. Det store flertal i byrådet afviste, som forventet, forslaget både med henvisning til, at byrådet ikke skulle drive udenrigspolitik, eller at boykot af Israel var forkert. Foruden Enhedslisten stemte repræsentanterne for Det Radikale Venstre og SF for. Vi overvejer nu, hvad vi kan gøre for at styrke kravet om boykot af Israel.

Palæstinagruppen i Roskilde har også oprettet en facebookside, hvor vi løbende orienterer om situationen i Israel og Palæstina og om aktiviteter både i Roskilde og andre steder, som vi bliver bekendt med. Facebooksiden hedder »Palæstina og BDS gruppe Roskilde«.

Med udgangspunkt i diskussionerne om Melodi Grand Prix i Israel arrangerede vi en lørdag et større arrangement i byen (se billedet på bladets forside). På torvet havde vi en stand, hvor der blev uddelt materialer, og hvor der blev solgt palæstinensisk håndarbejde til støtte for humanitært arbejde i Palæstina. Der

blev holdt taler om situationen i Palæstina af en lokal repræsentant for FN-forbundet og af en palæstinenser, som bor her i landet. Endelig blev der budt på lidt spiseligt – en palæstinensisk specialitet.

Vi havde taget udgangspunkt i opfordringen fra mere end 100 palæstinensiske kunstnere om at boykotte Melodi Grand Prixet i Israel, hvor de kort fortæller om den baggrund, det finder sted på. Den udarbejdede folder blev taget godt imod. Faktisk kunne vi godt have trykt flere.

Endelig indbød vi til at se film om besættelsen af Palæstina i det nærliggende Byens Hus og på god dansk vis med kaffe og kage til.

Så for en tid var situationen i Palæstina på dagsordenen i Roskilde.

Afvis Bachelets beskidte angreb på Venezuela

Af Sven-Erik Simonsen, formand for Dansk-Cubansk Forening

Chiles tidligere præsident Michelle Bachelet er i dag FN's højkommissær for menneskerettigheder. Hun står bag en beskidt rapport udsendt den 4. juli om Venezuela, som vender tingene på hovedet. USA, som i sin nådesløse jagt på Venezuelas olie har indført sanktioner og smadret Venezuelas økonomi, bliver nærmest ikke nævnt i rapporten, som lægger skylden for den ekstremt vanskelige situation i Venezuela på regeringen og præsident Nicolas Maduro.

For at sige det kort, så lukker Bachelet øjnene for, at USA og dets medsammensvorne i dette forsøg på regimeforandring anstifter vold, uro, økonomiske problemer og social nød. Derefter konstaterer hun alle problemerne og giver ofrene skylden! Hun baserer sig primært på informationer fra oppositionen, som er USA's allierede, og ender med at beskyldte regeringen for alt – fra bevidst at medvirke til at sulte familier og likvidere politiske modstandere.

Bachelets rapport skal ikke afvises fordi den beretter om de store problemer i Venezuela, men fordi den tager forbryderens og ikke offerets side i konflikten. Det er intet mindre end skandaløst i betragtning af at Bachelet smykker sig med en af de fornemmeste titler i verden, nemlig FN's øverste når det handler om menneskerettigheder.

De, der har et skarpt blik for USA's imperialistiske politik vil nok ikke have svært ved at orientere sig i denne beskidte sag.

Vi, der har fulgt Cubas vanskelige forsvarskamp mod den samme modstander, ser de tydelige paralleller. I 1960 lagde daværende præsident Eisenhower linjen i USA's politik for regimeforandring i Cuba. Hans analyse og handlingsplan lød således på et møde i USA's nationale sikkerhedsråd: »Der findes ingen effektiv politisk opposition i Cuba. Den eneste mulighed vi har for at slippe af med den nationale støtte til revolutionen er gennem desillusionering og desperation, baseret på utilfredshed og hårde økonomiske vilkår. Alle tænkelige foranstaltninger må hurtigt vedtages for at svække Cuba økonomisk. Penge og udrustning skal nægtes Cuba, sådan at lønninger reduceres, befolkningen sulter, bliver desperat og vælter regeringen.«

Samme politik føres stadig over for Cuba.... og nu også over for Venezuela!

En bred kreds af personligheder i Latinamerika, Europa og andre dele af verden er rystede over Bachelets rapport og har skrevet et »Svar på Venezuela-rapporten«. Kredsen er med i netværket »Den Internationale komité for Fred, Retfærdighed og Værdighed« og omfatter blandt mange andre personligheder Ignacio Ramonet (Spanien), Arleen Rodriguez Derivet (Cuba), Bill Hackwell (USA), Atilio Boron (Argentina) og Michel Chossudovsky (Canada). Komitéen udgiver magasinet *Resumen* og har afdelinger i en række lande, blandt andet USA,

Argentina, Portugal, Venezuela og Cuba.

Komiteens svar på Michelle Bachelets rapport bør have en tungvejende plads i debatten om denne rapport, hvorfor det bringes her i fuld længde:

Den Internationale Komité for Fred, Retfærdighed og Værdighed fordømmer kraftigt rapporten om Venezuela, som blev fremlagt den 4. juli af FN's højkommissær for Menneskerettigheder, Michelle Bachelet.

Rapporten lyver voldsomt om virkeligheden i Venezuela, idet den bruger samme fortælling som USA's regering, når den fordømmer og diskvalificerer præsident Nicolas Maduros lovlige regering.

Det er en skandale, når rapporten undlader at betegne folk som Leopoldo Lopez og andre venezuelanske leje-nægte som kriminelle – de som i 2017 for øjnene af hele verden opfordrede til hadforbrydelser og betalte lokale marginaliserede grupper for at angribe børnehospitaler, fødevarelagre og apoteker samt brændte fattige unge til døde blot fordi de var »chavister«.

Rapporten siger intet om mordforsøget på præsident Maduro i august 2018. Intet om, at attentatet var finansieret af USA og udført af leje-nægte og en opposition uden fædreland. Der er i rapporten heller ingen omtale af Juan Guaidós brud på demokratiet, da han patetisk udråbte sig selv til præsident på grundlag af instruktioner fra Det Hvide Hus.

Og der er ikke et ord om bruddet på Wiener-konventionen, der beskytter ambassader, dengang Trumps blodhunde Pompeo og Bolton tillod en illegal ambassadør at overtage Venezuelas ambassade i Washington, hvilket skete efter en langvarig og helt modig »sit in« af venner i USA, som i forløbet blev chikaneret af højreorienterede venezuelanere bosat i USA. Og ikke et ord om, at fire af dem, der beskyttede ambassaden mod illegal overtagelse, til slut blev arresteret af FBI og det lokale politi.

Bachelets rapport er ikke sandfærdig, når den nedgør den enorme anstrengelse fra den venezuelanske regerings side for at værne om retten til mad, uddannelse, bolig og sundhedsvæsen til befolkningen. Det er en grotesk fornærmelse når rapporten påstår, at kvinder i Venezuela må sælge sex for at skaffe mad.

Det er helt uhørt, at hun ikke nævner USA's brutale indblanding i forsøget på at smadre Den Bolivarianske Revolution for i stedet at indsætte en regering, der underlægger sig imperiets interesser. Rapporten fordømmer ikke de gentagne trusler om militær intervention, de højlydte opfordringer til soldater og officerer om at desertere fra de Nationale Bolivarianske Væbnede Styrker, heller ikke den grænseløse økonomiske krig, blokaden eller plyndringen og tyveriet af den venezuelanske stats finansielle ressourcer.

Der er ikke et ord i hele rapporten, som fordømmer de sanktioner, som USA iværksatte i april rettet mod Venezuelas statsejede olieselskab PDVSA, hvilket var et direkte angreb på

landets hovedkilde til indtjening og i strid med international lov med sin grænseoverskridende straf til lande, der forsøger at købe olie af Venezuela.

USA's blokade er hovedårsagen til det venezuelanske folks lidelser. Donald Trump og hans høge er de hovedansvarlige for brud på menneskerettighederne, men der er så at sige ikke et ord herom i rapporten.

Den 23. maj rettede den Internationale Komité for Fred, Retfærdighed og Værdighed en henvendelse til Fru Bachelet og til FN's generalsekretær. Det skete efter at den seks år gamle venezuelanske dreng Giovanni Figuera var død, og henvendelsen handlede om at bringe blokaden til ophør, idet den rammer livsvigtig medicin. Et par dage efter døde også den syv år gamle Roberto Redondo.

Der er gået to måneder, og vi venter stadig på svar.

Navnene på lille Giovanni og lille Roberto burde have en plads i rapporten, som burde udtrykke medfølelse med familierne og befolkningen og fordømme en blokade, der forhindrer de venezuelanske myndigheder i at skaffe de medikamenter, som skal til for at gennemføre den rygmærstransplantation, der kunne have reddet de to drenge, som led af leukæmi, men ikke kunne opereres på grund af USA's blokade.

Rapporten ikke kun manipulerer og fortier sandheder, den udelader også beviser og forklaringer fra regeringen. Rapporten omtaler ikke ofrene for højrekræfternes vold og alle dem, som lider under konsekvenserne af USA's blokade. Den fordømmer ikke den sabotage, som betød, at befolkningen stod uden elektricitet og vand i næsten en uge.

Fru Bachelet er en latinamerikansk kvinde, læge og tidligere

præsident i Chile, hvor politiet myrdede en 14-årig studerende, som demonstrerede for bedre uddannelse. Det Chile, hvor Mapuche-folkets rettigheder undertrykkes hver dag, hvor diktaturets forbrydelser mod menneskeheden ikke er retsforfulgt og fordømt til bunds. Det Chile, hvor arbejdere i og uden for minerne udbyttes brutalt.

Vi undrer os over hvor Michelle Bachelets erindring om sin far, der blev myrdet under Pinochet-diktaturet, er forsvundet hen? Og vi spørger os, hvor objektiviteten, upartiskheden, etikken og sandheden er i denne rapport?

Står vi blot med en 4-juli-gave til den magthaver, som har overtaget Det Hvide Hus?

Det er ekstremt alvorligt, at Bachelets rapport ikke bidrager til dialogen for fred, men i stedet kaster sit lod i vægtskålen til fordel for aggressoren, mens den overser de ødelæggelser, som Imperiet har påført befolkningen.

Vi opfordrer alle til at ignorere, afvise og fordømme den politiserede, ensidige, løgnagtige, fornærmende og uansvarligt skævvredne rapport fra Bachelet om Venezuela.

Og så er det end ikke Venezuela som bliver ramt hårdest af denne rapport. Den største skade rammer FN's troværdighed. Vi må genkalde os ordene fra Father Miguel D'Escoto, som besad al den etik og det politiske mod, som Fru Bachelet savner, da han sagde: »FN er nødt til at blive grundlagt på ny«.

Note: Den nicaraguanske præst Miguel D'Escoto var formand for FN's Generalforsamling i 2008. Den post som Danmarks Mogens Lykketoft havde i 2015.

NV – BOGCAFE, Frederikssundsvej 64, 2400 København:

SENSOMMER STØTTEFEST

torsdag d. 5/9 kl. 18

Program:

Menu:

FRIKADELLER M/ KARTOFFELSALAT

OSTEANRETNING - FRUGTSALAT

Musik: DE RØDE ØRER

Lotteri

PRIS : 150 KR

TILMELDING inden den 1/9 2019

Eller i bogcafeens åbningstider

Onsdag 14 -18, fredag 11 -18 og lørdag 11 -14

Vi holder loppemarked 4-5/10

Olga, tlf. : 91 54 56 79

Ole, tlf. : 41 97 26 75

Forsvar for Tingbjerg

Åh så klap da kaje! eller som fru Christoff ville have sagt, den kvinde gør mig udefinerbar! Hellerupfruen Pia K. er i TV2 for at korrekse den nye boligminister, som har meldt ud, at han ikke vil anvende ordet ghetto mere - man skal kalde tingene ved rette navn, hævder hun. Jeg ved ikke om fruén er faktaresistent, historieløs eller hvad. Vi har bygget ghettoer siger hun. Nej, nej og atter nej! Den almennyttige boligbevægelse har aldrig bygget ghettoer. Den har igennem hundrede år bygget boliger, som fortrinsvis var tiltænkt arbejdere, funktionærer, selvstændigt erhvervsdrivende og pensionister, som havde brug for gode og sunde boliger, der var til at betale. I dag bor hver 5. husstand i sådanne lejeboliger, der i princippet har en leje, der svarer til omkostningerne ved at eje, vedligeholde og drive dem.

Tingbjerg er det af de omfattede områder, jeg kender mest til. Her byggede SAB (Samvirkende Boligselskaber) og Foreningen Socialt Boligbyggeri side om side boligafdelinger, der tilsammen rummede ca. 2000 boliger. Området havde 2 skoler, en række daginstitutioner og ungdomsklubber, den verdensberømte byggelegeplads med egen rideskole. Svømmehallen på skolen kunne også anvendes udenfor skoletid. Der var 2 butikstorve; der var fine selskabs- og møde lokaler hos begge selskaberne. I de første indflytningsår var der mange faglærte og folk med anden uddannelse, der valgte Tingbjerg. Der var et aktivt foreningsliv, og i begyndelsen af 70'erne var der så mange børn, at der rejste sig et folkekrav om at få yderligere en skole i området.

Men tiderne vendte, nogle af de økonomisk robuste fandt ud af, at med rentefrie lån kunne det meget bedre betale sig for dem »at få foden under eget tag« – flere m² og fri for bøv! med en tunghør kommune. På samme tid steg behovet for at skaffe boliger til de mange »fremmedarbejderfamilier« som blev hentet hertil. SAB og FSB havde ikke samme anvisningsvilkår, hos FSB havde kommunen betinget sig 100% anvisningsret til ledigblevne boliger. Det benyttede den sig af, og derfor var det nok, at der skete en »sammenklumpning«, som det så uskønt hedder hos visse politikere. Siden 1992 indgik kommunen og de københavnske almennyttige selskaber en aftale om, at alle afdelinger skulle have lige vilkår m.h.t. kommunal anvisningspraksis.

Igennem alle mine år som beboertillidsrepræsentant har der været diskussioner og gennemført initiativer for at løse diverse problemer. Men hver gang noget er gået galt i Tingbjerg har den danske »verdenspresse« udmalet det, ja, selv hvis ting er foregået andre steder i Brønshøj, har journalister taget fejl og lavet Tingbjerg-historier.

Er der da ikke problemer derude? Jo det er der, men de er af meget forskellig karakter. En vigtig årsag er, at området er blevet svigtet. Hvor der fra starten var flere butikcentre, sygnede det i en lang periode hen. Først flyttede både bank og sparekasse – »det kan ikke betale sig at have en filial, når kunderne er pensionister, der bruger deres penge hver måned« – andre forretninger lukkede. Der er dårlig offentlig trafik, og området havde reelt ikke noget erhvervsliv eller kulturfaciliteter. Folk »udefra« havde ikke ærinde til Tingbjerg med mindre de havde venner/familie at besøge.

For kort siden er der åbnet et kulturhus med bibliotek m.v. som man havde håbet kunne trække folk til. Man er i gang med at bygge nye boliger (private) ved det ene butikstov. Desværre har Københavns kommune (og boligselskaberne) også vedtaget en plan om fortætning med private boliger inde i de eksisterende blokkes grønne gård rum og om at rive invalideboliger ned for at bygge andre, som ifølge de nuværende beboere ikke kan opfylde deres behov for plads til hjælpemidler.

Jeg kender folk, der har boet i Tingbjerg i mere end 50 år. Jeg kender afdelingsbestyrelsesmedlemmer, både danske og »af anden etnisk herkomst« – de gør hvad de kan for at skabe en anden opfattelse af deres område. Det er grotesk, at man fastholder et billede af et »ghettoområde« især når der er brugt mange ressourcer på at styrke det sociale og kulturelle på tværs af alder, beskæftigelse og etnicitet. TINGBJERG BESTÅR INDTIL NU AF ALMENNYTTIGE BOLIGER, og DER BOR RIGTIGE LEVENDE MENNESKER I DEM! - RESPEKT FOR DET.

Ritta Fischer Jensen

En lang valgkamp – og hvad så?

Skal man tro det meste af pressen, så blev det nylig afholdte valg en gevaldig sejr til den røde blok. Måske har jeg det svært med farver. Det er mange år siden, at socialdemokraterne efter min opfattelse med nogen ret har kunnet kalde sig røde. Tilbage er SF og Enhedslisten. Begge lister siger af og til, at de vil et andet samfund – et socialistisk samfund. Jeg lever i håber, så lad os kalde dem for røde. Men af de 3 partier var det kun SF, som gik frem. Socialdemokraterne fik dog et mandat mere, men stemmetallet gik en smule ned. Og for Enhedslisten var der både tilbagegang i stemmer og tab af et mandat. Det store lyspunkt var den store tilbagegang for den politiske højrefløj.

For mig kom tilbagegangen for Enhedslisten ikke som den store overraskelse. Jeg har kun i en snæver kreds givet udtryk for min frygt for tilbagegang. Efter at Enhedslisten gennem lang tid har gjort en stor indsats for en grøn politik, blev de nærmest knust i debatten. Stort set alle partier var blevet så grønne, at det ikke var til at holde ud. Og for de fleste er den grønne politik nu, på god gammeldags vis, gjort til et spørgsmål om, hvad man kan tjene på en sådan politik.

Enhedslisten burde have gjort meget mere ud af den svindende velfærd. Ikke mindst gennem det anslag, som nu, med hjælp af socialdemokratiet og SF, rammer hele den almenyttige boligsektor.

Her har vi som kommunister også været alt for tavse.

Angrebet mod boligsektoren er ikke blot beslutningen om, at de billigste lejligheder, hvor folk med meget små indtægter bor, skal rives ned. Men også kravet om, at en del af de almenyttige boliger skal privatiseres, er en del af det samlede angreb. Det betyder, at rigtig mange lejere bliver kastet for ulvene. Og endelig er der kravet om, at en god del af Landsbyggefondens midler, lejernes opsparede midler, kun skal anvendes, hvor myndighederne (borgerskabet) finde det for godt.

Der findes ikke en samlet gruppe, som i den grad er blevet snydt som landets pensionister.

Der er brug for en revolution

Det er direktøren for Ældre Sagen Bjarne Hastrup, der udtrykker sig så stærkt i organisationens medlemsblad for juni 2019. Og han fortsætter:

»Uden en revolution på ældreområdet ender det med et sørgeligt resultat«.

Jeg kan nævne 2 eksempler på politikernes overgreb på ældregruppen. Loven om den sociale pensionsfond blev vedtaget i 1970. Alle skulle gennem en særlig skat betale til fonden, og i løbet af få år, fra 1976, skulle den så, efter lovens bogstav, udbetale en tillægspension.

Alle betalte, men da der skulle udbetales, påstod politikerne, at landet var i en så elendig økonomisk situation, at det ville være den rene ruin med en så voldsom udpumpning af penge til pensionisterne.

Noget af den sociale fond eksisterer endnu, selv om der gennem årene er brugt penge fra denne kasse til mange mærk-

værdige ting.

I fonden var der ved udgangen af 2016 endnu 58 mia. kr.

I 1990 fandt de »dygtige« politikere så en anden fidus – Satspuljen.

Ved kommende dyrtidsreguleringer skulle alle pensionister og andre på overførselsindtægter – pensionister, arbejdsløse osv. – snydes for fuld regulering af skete prisstigninger. 0,3 % af reguleringen skulle ikke udbetales, men samles i en Satspulje. Denne pulje skulle så anvendes til særlige sociale formål.

0,3 % er da ikke meget, men Rune Lund fra EL fik i begyndelsen af dette år af finansministeren oplyst, at der i alt var indbetalt 257 milliarder kr. De mange små beløb var blevet til en næsten ufattelig sum.

Mange udmærkede sociale projekter har fået midler fra denne fond, uden at modtagerne har været bevidst om, at midlerne bogstaveligt var stjålet, men lovligt, det var jo besluttet af folketingset, fra folk med de mindste indtægter.

Efter mange års kamp er dette lovlige tyveri nu stoppet, så vi vil tilsyneladende nu få fuld dækning for kommende prisstigninger.

Ældresagen har fra starten været imod finansieringen af Satspuljen, og de har regnet ud, at folk i min årgang (1932) i dag mangler ca. 10.000 kr., som er der beløb, min købekraft er forringet med i de år, vi har betalt til Satspuljen. Folk, der er yngre eller ældre, har mindre eller mere i forringet købekraft.

Et andet område, der måske også spiller ind i forhold til Enhedslistens tilbagegang, var beslutningen om selvstændig opstilling til EU-valget.

Jeg var modstander af denne beslutning.

Folkebevægelsen mod EU var og er for mig en bred folkelig bevægelse. Den har gennem mange år gjort en god tværpolitisk indsats mod EU. Den selvstændige opstilling var en konkurrence til den folkelige bevægelse.

Jeg stemte på liste N. Og selv om jeg her var uenig med Enhedslisten, kunne jeg ikke drømme om at stemme på et andet parti. Og jeg har ingen planer om at melde mig ud.

Hvad kan valgresultatet nu bruges til – og hvad vil det blive brugt til?

Skal man tro på alle de gode løfter, vi fik om en god grøn politik? Og skal man tro på, at der vil ske en fornyelse af hele velfærdspolitikken?

Jeg har mine tvivl. Først og fremmest fordi vi i valgkampen stort set ikke hørte noget om vore alliancer. Om Nato og de mange penge, vi spilder på oprustning og militær. Vi burde have sat ind her, men jeg ved at vore kræfter er små, men alligevel. Vi burde have bragt disse områder ind i valgdebatten. Lad os pege på de områder hvor der virkelig kan spares og hvor vi som nation kan blive et eksempel for andre!

Jørgen Tved
3090 Hundested
Skansevej 30 B

Ribus-konflikten

Bog anmeldelse af Flemming Hybert

Lars Ulrik Thomsen har netop udgivet en bog omhandlende Ribus-konflikten. Konflikten, der fandt sted 1994 -95 i Esbjerg, førte til omfattende og landsdækkende sympatiaktioner og solidaritet. Bogen beskriver i troværdige vendinger politiets brutale fremfærd, som – bl.a. med brugen af politihunde – savner sidestykke i nyere tid, hvilket understreges af, at FN's komite for menneskerettigheder efterfølgende har fordømt brugen af hunde mod mennesker. I øvrigt har troværdigheden sin rod i, at forfatteren selv deltog aktivt i konflikten som blokadevagt.

Trods de mange år der er gået siden Ribus-konflikten fandt sted, er bogen meget vedkommende. I en vis forstand kan man sige, at konflikten – udover en absolut glimrende fremstilling af selve arbejdskampen – benyttes som en overordnet ramme eller indfaldsvinkel, der trækker paralleller til samfundets og fagbevægelsens bagvedliggende rolle og påpeger nogle af de mekanismer og kræfter der styrer udviklingen af samfundet.

Lars Ulrik Thomsen kommer vidt omkring i bogen. Sammen med frihedskampen og tilhørende Folkestrejke indgår komplekse politiske problemstillinger, herunder en gennemgang af EU-medlemskabets betydning for afviklingen af velfærdsstaten og ikke mindst for undermineringen af fagbevægelsens muligheder og kampvilje, hvilket – sammenholdt med lunkenhed og rænkespil i fagbevægelsens top – var en medvirkende årsag til, at konflikten sluttelig endte med nederlag for de aktionerende buschauffører.

Der redegøres på en let forståelig måde for de årsager der førte til selve konflikten, herunder igen og igen EU's rolle. Det trækkes frem, at busselskabet fra at være kommunalt drevet med djævelens vold og magt skulle privatiseres, at EU's formål grundlæggende er favorisering af storkapitalen med tilhørende privatiseringer og udliciteringer iboende. Disse kendsgerninger bliver dermed til et fremtrædende element i konflikten og giver arbejdskampen karakteren af en overlevelseskamp, en kamp for arbejderbevægelsens fremtid. Man skal erindre sig, at privatiseringens formål var/er at ødelægge grundlæggende overenskomstfastsatte aftaler.

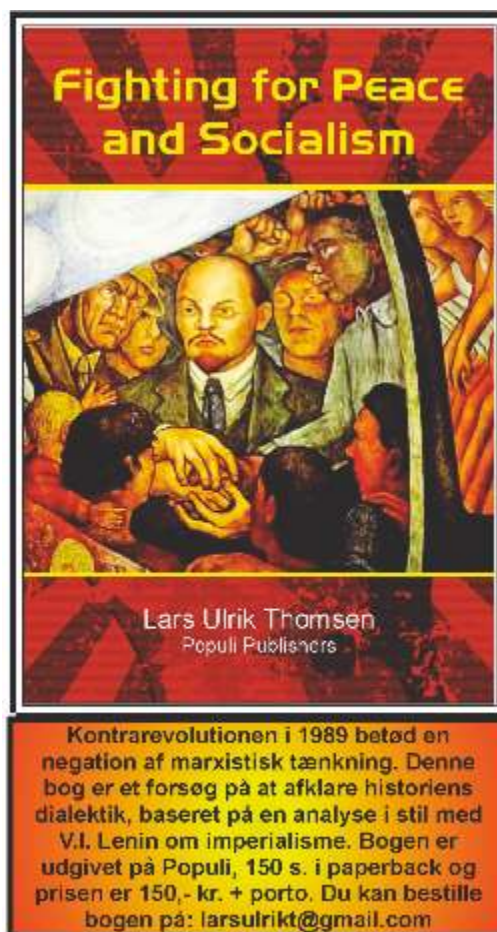
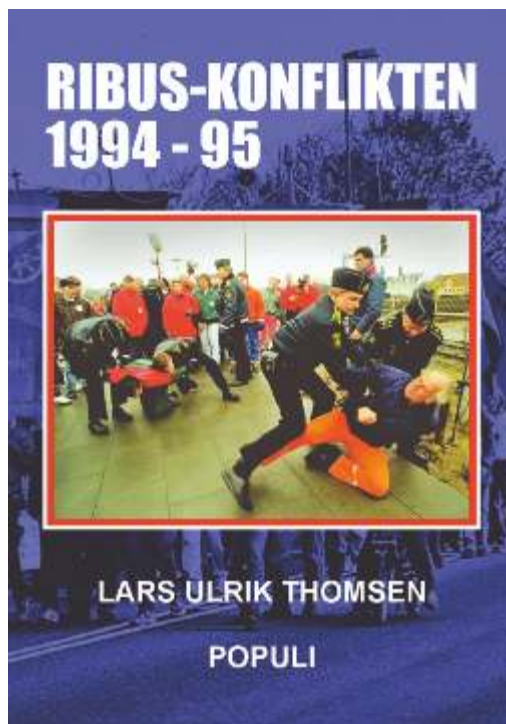
Endvidere forklares det i bogen, at det efter konfliktens ophør blev klart, at det ikke bare handlede om det beskedne selskab Ribus, men om store internationale spillere, som bl.a. ville overtage busdriften i Esbjerg.

I bogen skriver Lars Ulrik Thomsen ligeud: »Den måde som fagbevægelsens top agerede på under Ribus-konflikten har klare ligheder med den måde LO-toppen og socialdemokratiet optrådte på under besættelsen«. Vaner er som bekendt sejlive. Uden i øvrigt at klandre fagbevægelsen i almindelighed er det i hvert fald en kendsgerning, at fagbevægelsens top under Ribus-konflikten indgik hemmelige aftaler med arbejdsgiverne, der i høj grad svækkede Ribus-chaufførernes kamp.

Udover de mange detaljerede beskrivelser af arbejdskampen, om ordensmagts aktive indsats på arbejdsgivernes side m.m., gives der i et særligt afsnit en beskrivelse af Carl Scharnberg. Lars Ulrik Thomsen motiverer afsnittet med, at Scharnberg, foruden sin arbejderbaggrund og nære tilknytning til

Esbjerg, blev et samlingspunkt for chaufførernes kamp for overenskomsten.

Bogen der er på hundrede sider, er udkommet på Forlaget Populi, kan bestilles på: larsulrikt@gmail.com og koster 150 kr. plus forsendelse.

Kunstnerbrødre

Af John Poulsen

I 1880 slog to unge fattige, men håbefulde malere kludene sammen og flyttede ind på et kvistværelse i Herluf Trollesgade, der var så lille, at de måtte skiftes til at male. Senere delte de også atelier i den nyåbnede udstillingsbygning Charlottenborg. På trods af at de kom fra fattige kår på landet var det lykkedes dem at komme ind på Kunstakademiet i henholdsvis 1875 og 1877, og det var der de lærte hinanden at kende og blev nære venner. De blev en slags kunstnerbrødre, brugte hinanden som modeller og tilfældigvis havde de også samme efternavn, nemlig Andersen. For ikke at blive forvekslede med hinanden valgte de at tage navn efter deres fødebyer, og de blev til henholdsvis L.A. Ring (1854-1933) og H.A. Brendekilde (1857-1942), sådan som vi kender dem i dag.

Ring kom fra Sydsjælland, hvor hans far var tømrer og hjulmager, og fik en maleruddannelse, mens Brendekilde kom fra Fyn, hvor hans far var træskomager, og han blev uddannet som snedker og stenhugger.

Uden guldalderidyl

Opvæksten på landet blandt almuen satte sit præg på begges arbejder, og landskaber og nedslidte mennesker var gennemgående motiver i det første årti. Der er ingen guldalderidyl som hos andre af datidens malere, der kom fra det bedre borgerskab; de skildrede også almuen, men set udefra eller om man vil ovenfra, og fortrinsvis iført deres pæne søndagstøj.

For første gang kan man nu se ca. 90 af de to maleres værker anbragt side ved side. Udstillingen »Kunstnerbrødre – L.A. Ring & H.A. Brendekilde,« viser forbindelseslinjerne mellem dem, kunstnerisk og personligt, samt ligheder og forskelle i valg af motiver og farver. Ring elskede det danske gråvejr og udtalte i en samtale med Otto Gelsted at »alting er gråt i gråt, og så nogle enkelte gule og brune farver, det er storartet«. Hos Brendekilde er farveskalaen lysere, og menneskene er i kontakt med hinanden, mens vi hos Ring for det meste oplever tavshed og ensomhed. De to væsentligste malerier er Rings »Høst« (1885) og Brendekildes »Udslidt« (1889).

Ændrer stil

Fra begyndelsen af 90'erne ændrer Brendekilde langsomt stil og holdning og vælger idylliske og sentimentale hverdagsscener med stokroser op ad huset. Han blev derfor tit kaldt »stokrosemaleren«, og det skulle ikke opfattes positivt. I *Politiken's* nekrolog skrev man, at »han kunne til det sidste sælge alt, hvad han kunne overkomme at male«. Ring fortsatte med at male livsbekræftende landskaber og bybilleder og havde i modsætning til Brendekilde forståelse for den tidlige modernisme i kunsten. Deres veje skiltes på et tidspunkt, men senere mødtes de igen, da Brendekilde flyttede til Jyllinge og Ring boede i Roskilde.

L.A. Ring »Høst«
(1885)

Socialistisk engagement

Begge blev de i deres unge år betragtet som socialistiske agitatorer, og deres sociale engagement viser sig også tydeligt i malerierne. De følte at bønderne havde svigtet, da de ikke gik til væbnet modstand imod højrepolitikkerne i midten af 1880'erne. Hvor længe Brendekilde holdt på sine socialistiske synspunkter vides ikke, men Gelsted kunne bekræfte, at de holdt hos Ring indtil hans død.

Der er ingen tvivl om at L.A. Ring er den væsentligste af de to, og han er langt mere repræsenteret på landets museer. Det afspejles også i priserne, idet Brendekildes stokroseidyller kan sælges for 50.000-100.000 kr., mens det senest solgte billede af Ring indbragte 640.000 kr.

Udstillingen kan anbefales og vises i øjeblikket på Brandts i Odense og derefter på Nivågård i Nordsjælland.

I forbindelse med udstillingen er der udkommet en publikation med en række tematiske artikler, som er på 200 sider og koster 190 kr. Tidligere på året udkom Ralph Sonnes bog om Brendekilde.

Brandts, Odense. Kunstnerbrødre – L.A. Ring & H.A. Brendekilde. Shutter 25. august. Derefter Nivågård fra 22. september til 26. januar 2020.

Ralph Sonne: H.A. Brendekilde. Værk og betydning i dansk kunst- og kulturhistorie. Forlaget Multivers. 238 s. 329 kr.

H.A. Brendekilde »Udslidt« (1889)

Kommunister og Kultur

Lørdag d. 21. september kl. 16.00
Hos Odsherredmaleren Jørgen Albrechtsen
Ordrupvej 33, 4540 Fårevejle

*Et politisk arrangement med spisning, hygge, musik, sang
og indsamling til netmediet ARBEJDEREN og SKUB*

Niels Erik Danielsen

Arbejds miljøkonsulent, byrådsmedlem for Enhedslisten og digter m.m.

Livserfaringer med digtekunsten

Verner Brems

Billedkunstner, grafiker, musiker m.m. Har bl.a. illustreret flere af Niels Eriks digte.

Verner tager guitaren med

Deltagelse, mad og kaffe koster 150 kr. + en lille pakke til lotteriet.
Drikkevarer kan købes til rimelige støttepriser.
Vi hjælper med transport fra og til Fårevejle station.

Tilmelding senest torsdag d. 19. september til:

Jørgen Albrechtsen tlf. 23235521, mail: jorgen.cuba@hotmail.com

Anker Schjerning tlf. 21275802, mail: ankerschjerning@skolekom.dk

Niels Winther tlf. 51332546 mail: naverhaven4@gmail.com

Støttebeløb modtages på reg.nr. 5356 kontonr. 0332952, mobilpay til Anker Schjerning tlf. 21275802,
alle mrk. Odsherred.

Arr. DKP Sjælland/Fyn og Kommunistisk Part, Vestsjælland